Annus X - Vol. X 1 Iunii 1918 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Benedicti Pp. XV: Motu Proprio, p. 225; Epistolae, p. 227.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Dromorensis. Erectionis seu restitutionis capituli cathedralis, p. 235; Decretum circa clericorum frequentiam in laicis universitatibus, p. 237; Provisio ecclesiarum, p. 239. — *S. C. Concilii:* Melevitana. Praestationis, p. 239. — *S. C. Rituum:* Burdigalen. seu Victorien. Introductionis causae Servi Dei Guilelmi Iosephi Chaminade, p. 246; Armacana. Super dubio an tuto procedi possit ad beatificationem Ven. Servi Dei Oliverii Plunket, p. 250. Pinnen. Decretum de miraculis pro canonizatione B. Gabrielis a Virgine Perdolente, p. 252; Senen. Dubia, p. 254.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica:* Circa Missam celebrandam ad intentionem Summi Pontificis die 29 iunii huius anni, p. 255. — *S. Romana Rota:* S. Iacobi de Chile, Iuris funerandi, p. 256.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni antipreparatoria, ordinaria e nuova preparatoria. - Segreteria di Stato: nomine, onorificenze. - Maggiordomato: nomine. - Necrologio, pp. 268-272.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXVIII

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 12. — Extra Italiam, *Frs* 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. X, n. 6 - 1 Iunii 1918)

ACTA BENEDICTI PP. XV

Motu proprio

PAG.

Quartus iam annus. - De Missa pro praesentibus societatis humanae necessitatibus die 29 proximi mensis iunii celebranda. - *9 maii 1918* 225

Epistolae

I. *In maximis.* - Ad R. P. D. Alexandrum Kakowski, archiepiscopum Varsaviensem, ceterosque eiusdem Provinciae ecclesiasticae Episcopos. - *25 aprilis 1918* . . 227

II. *Studii erga nos tui.* - Ad R. P. D. Willibrordum Benzler, episcopum Metensem, de officiosissimis litteris gratias agens. - *25 aprilis 1918* 228

III. *In his temporum asperitatibus.* - Ad Antonium S. R. E. card. Mendes Bello, patriarcham Ulyssiponensem, ceterosque episcopos Lusitaniae rescribens, eorum pastoralem diligentiam laudat. - *29 aprilis 1918* 229

IV. *E serie voluminum.* - Ad R. P. Laurentium Janssens, abbatem benedictinum, qui suum « De hominis natura » volumen nuper editum Summo Pontifici observantiae causa obtulerat. - *29 aprilis 1918* . 231

V. *Decimus hic annus est.* - Ad R. P. Richardum H. Tierney, sac. S. I., scriptionis hebdomadalis « America » moderatorem, decimo anno vertente postquam vulgari coepta est. - *5 maii 1918* 231

VI. *Optimum sane.* - Ad Iosephum S. R. E. card. Francica-Nava, archiepiscopum Catanensem, qui dioecesanam synodum indixerat. - *10 maii 1918* 232

VII. *Salesiani instituti.* - Ad R. P. Paulum Albera, Congregationis Salesianae Rectorem generalem, ob solemnia anni L ex quo taurinensis aedes Mariae Auxiliatricis dedicata est, et ipse sacerdotium iniit. - *12 maii 1918* 233

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Dromorensis.* - Decretum erectionis seu restitutionis capituli cathedralis. - *25 aprilis* 235

II. Decretum circa clericorum frequentiam in laicis universitatibus. - *30 aprilis 1918* 237

PAG.

III. Decretum de cura spirituali militantium in classi Francorum. - *30 aprilis 1918* . 238

IV. Provisio ecclesiarum 239

S. CONGREGATIO CONCILII

Melevitana. - Praestationis. - *23 aprilis 1917* 239

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Burdigalen. seu Victorien.* - Decretum introductionis causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Guilelmi Iosephi Chaminade, sacerdotis fundatoris Societatis Mariae. - *8 maii 1918* 246

II. *Armacana.* - Decretum beatificationis seu declarationis martyrii ven. Servi Dei Oliverii Plunket, primatis Hiberniae et episcopi Armacani. - *12 maii 1918* . . . 250

III. *Pinnen.* - Decretum canonizationis beati Gabrielis a Virgine Perdolente, clerici professi e Congregatione Clericorum Regularium Excalceatorum a Ssma Cruce et Passione D. N. I. C. - *12 maii 1918* . . . 252

IV. *Senen.* - Dubia. - *26 aprilis 1918* . . . 254

ACTA TRIBUNALIUM

S. POENITENTIARIA APOSTOLICA

Decretum. - Facultas celebrandi Missam ad mentem Summi Pontificis die 29 iunii huius anni pro sacerdotibus qui inceperint « Tricenarium gregorianum » vel teneantur obligatione applicandi Missam iuxta peculiares fundationum leges. - *26 maii 1918* 255

S. ROMANA ROTA

S. Iacobi de Cile. - Iuris funerandi. - *15 novembris 1916* 256

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazioni Antipreparatoria, Ordinaria e Nuova-Preparatoria* 268

II. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 269

III. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine* . 271

IV. Necrologio 272

Annus X - Vol. X 1 Iunii 1918 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

MOTU PROPRIO

DE MISSA PRO PRAESENTIBUS SOCIETATIS HUMANAE NECESSITATIBUS DIE XXIX PROXIMI MENSIS IUNII CELEBRANDA.

BENEDICTUS PP. XV

Quartus iam annus ad exitum appropinquat, ex quo, ut Europa bello flagrare coepit, Nobis Pontificatus maximi est onus impositum; atque hoc toto spatio, uti non se remisit unquam, imo excrevit dimicandi furor, ita ne punctum quidem temporis respiravit animus Noster ab acri cura et sollicitudine qua ex tantis belli tamque ingravescentibus malis afficiebamur. Hanc enim seriem continuationemque rerum tristissimarum hucusque Nos sine intermissione inspectantes, non solum doluimus omnium doloribus, ut vere possimus illud Apostoli usurpare: « quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandali« zatur, et ego non uror? »; sed etiam de iis quae et conscientia admonebat officii, Nobis divinitus attributi, et Iesu Christi caritas suadebat, nihil unquam, quoad potuimus, intentatum reliquimus.

Nunc vero in ea temporum conditione versamur, ut sponte occurrat recordatio illius Iosaphat regis, ita maximis in angoribus comprecantis: « Domine Deus patrum nostrorum, tu es

« Deus in caelo et dominaris cunctis regnis gentium; in manu « tua est fortitudo et potentia, nec quisquam tibi potest resi- « stere... clamabimus ad te in tribulationibus nostris et exaudies « salvosque facies... Deus noster... cum ignoremus quid agere de- « beamus, hoc solum habemus residui ut oculos nostros dirigа- « mus ad te » (II *Par.*, xx, 6-12). Iam igitur omnem « sollicitudi- « nem Nostram proiicientes in Eum », cuius in arbitrio sunt ho- minum voluntates eventusque rerum, ab Ipso qui « castigando « sanat et ignoscendo conservat » illud exspectamus ut mise- ricors tantis aerumnis finem celeriter faciat, rebusque sua pace compositis, regnum in hominibus iustitiae caritatisque resti- tuat.

Sed primum omnium, iratus tam late diffusa contumacia peccandi, placandus Deus; idque prece humili ac supplici, quam scimus plurimum posse ad impetrandum, si quidem confidenter et perseveranter fiat. — Iam vero ad divinam maiestatem propi- tiandam nihil plus valet quam sacrosanctum Eucharistiae sa- crificium, in quo Ipse Patri offertur qui « dedit redemptionem « semetipsum pro omnibus », « semper vivens ad interpellandum « pro nobis ». Ac recte Ecclesia animarum pastoribus legem con- stituit certis diebus *pro populo* eorum curis concredito sacrum faciendi: quibus praesertim diebus piissima mater divinam cle- mentiam suorum filiorum necessitatibus vult conciliari. Quo- niam autem rerum omnium quibus haec tempora indigent, ea est summa, ut rursus concordia et tranquillitate potiatur humana societas, Nobis visum est peropportunum, sacros pastores, in praecipua quadam Ecclesiae solemnitate, universos Nobiscum divinum sacrificium in eam causam offerre. Itaque Motu-proprio statuimus, ut die XXIX proximi mensis iunii, natali Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, qui populi christiani praesidia sunt et firmamenta, quotquot ex officio Missam pro populo celebrare debent, eam celebrent secundum mentem quam diximus. Prae- terea sciant ceteri ex utroque Clero sacerdotes fore Nobis gratis- simum, si eodem die sacrum facientes suam quoque mentem Nostrae adiungere velint. Sic enim, toto catholicorum sacerdo-

tum ordine, in quavis ora ac parte terrarum, una simul Nobiscum sacrificante, maior aderit spes a divina bonitate impetrandi, ut illud tandem efficiatur, quod cuique est optatissimum: *Iustitia et pax osculatae sunt.*

Datum Romae apud sanctum Petrum die IX mensis maii, festo Ascensionis Domini, MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. ALEXANDRUM KAKOWSKI, ARCHIEPISCOPUM VARSAVIENSEM, CETEROSQUE EIUSDEM PROVINCIAE ECCLESIASTICAE EPISCOPOS.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — In maximis, quibus premimur, difficultatibus ac sollicitudinibus internecivi huius belli caussa, quod cotidie vehementius, quasi novo igne igni subiecto, exardescit, miseriarum Dei benignitate aliquo identidem frui Nobis licet solacio, quo in spe confirmamur futurum, ut, disiecta aliquando hac tanta miseriarum mole, res eum habeant exitum qui catholico nomini aeternaeque hominum saluti bene vertat. Ita sane haud mediocrem cepimus animo voluptatem ex litteris, quas die XI mensis decembris ad Nos superiore anno dedistis; pietatem enim atque observantiam in Nos vestram amplissime professi, de maximi momenti consiliis Nos edocebatis, quae in Episcopali coetu, Varsaviae, eo ipso die, habito, ad rem catholicam novo ordine in Poloniae regno stabiliendam iniveratis. Nemini profecto, nedum Nobis, licebat de arctissima omnium vestrum Nobiscum coniunctione dubitare, quoniam in comperto est, perpetuo vos constanterque, in quavis aspera condicione rerum, cum Apostolica Sede cohaesisse; recentem tamen studiosae voluntatis erga Nos vestrae significationem pluris idcirco fecimus, quod commode in haec incidit tempora, quae et latiora publicarum utilitatum incrementa et plenam integramque avitae fidei libertatem catholicis Polonis maturare videantur. Rem plane gravem et laboriosam aggredimini, ad quam quidem oporteat vos, quavis opinionum dissensione remota, omnibus nervis contendere; si enim

conspirantibus in unum animis, inceptum persequemini, fieri nullo modo poterit, quin, opitulante Deo, communi actioni copiosiora religionis emolumenta respondeant. Ut vero peculiaris curae ac benevolentiae, qua vos operamque vestram prosequimur, luculentum publice edamus testimonium, simulque vota Nobis exhibita excipiamus, statuimus ad vos mittere, qui Nostram gerat personam, dilectum filium Achillem Ratti, Protonotarium Apostolicum et Bibliothecae Apostolicae Vaticanae Praefectum. Ad eum, uti Apostolicum Visitatorem, ecclesiasticae dumtaxat res pertinebunt; scilicet eidem mandamus, inspiciat quibus apud vos consiliis, facultatibus remediisque res catholica indigeat, in eaque, prout opportunius visum fuerit, ordinanda sit laborum vestrorum socius et consors. Is igitur, Apostolicam Sedem inter et Episcopos Poloniae interpres constitutus, cum optata Nobis vestra significare, tum sententias vobiscum Nostras facilius communicare poterit; ex quo sine ulla dubitatione sequetur, ut, quam suscepistis rerum instaurationem, ea ad Nostram plane vestramque mentem auspicato perficiatur. De cetero vix attinet hominem vobis commendare, quem sua ipsius pietas, religionis studium, rerum usus et pervagata apud omnes doctrina satis superque commendant; id tamen sciatis volumus, Nos sic egregio viro confidere, ut persuasum habeamus, eius officia Ecclesiis vestris fore plurimum profutura. At cum hominum nihil possint consilia, nisi iis omnipotentis Dei gratia obsecundet, impensis ab Eo flagitamus precibus ut caelestis sapientiae donis mentes vestras illustret ac dirigat; quorum auspicem et conciliatricem, itemque paternae caritatis Nostrae testem, vobis, venerabiles fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXV mensis aprilis anno MCMXVIII, Pontificatus Nostri quarto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. D. WILLIBRORDUM BENZLER, EPISCOPUM METENSEM, DE OFFICIOSISSIMIS LITTERIS GRATIAS AGENS.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Studii erga Nos tui non obscura perspeximus argumenta in epistola, quam ad Nos superioribus dedisti diebus. Occasionem enim nactus festi diei S. Benedicti omnem Nobis faustitatem precatus a Deo es, et ea, quae

toto hoc belli tempore et suscepimus et persecuti sumus consilia ac coepta caritatis, ita recoluisti, ut ostenderes quanti ea facias, quam grato prosequaris animo. Quam voluntatis significationem iunctam cum iudicii aequitate utinam habeant omnes, et non maleficia vel in collatis a Nobis beneficiis se accepisse arbitrentur! - Ea etiam recoluisti, quae belli eiusdem caussa parta dioecesi tuae sunt incommoda; sed, quae tua est pietas, laetis tristia mitigasti solatium haud exiguum afferens iis, quae nuntiasti de cleri tui disciplina, in primisque de eiusdem constantia in tolerandis belli ipsius calamitatibus. Vere fidelis est Deus, qui non patitur quemquam tentari supra id quod potest, imo etiam facit cum tentatione proventum! - Haec cum tuam legentes epistolam mente reputamus, tuo tuorumque fidelium dolore dolemus; Deumque comprecantes ut aspera haec, quibus iam diu urgemini, vertat in mitia, tibi, venerabilis frater, cui de delatis officiis gratias agimus ex animo, universaeque Metensi dioecesi, caelestium auspicem munerum Nostraeque testem benevolentiae apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXV aprilis MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD ANTONIUM S. R. E. CARD. MENDES BELLO, PATRIARCHAM ULYSSIPONENSEM, CETEROSQUE EPISCOPOS LUSITANIAE RESCRIBENS, EORUM PASTORALEM DILIGENTIAM LAUDAT.

Dilecte fili Noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — In his temporum asperitatibus pergrata Nobis accidit communis epistola, quam vos mense februario proximo ex conventu Ulyssiponensi ad Nos misistis, ut vestrum in hanc Apostolicam Sedem obsequium, fidei pietatisque plenum, testaremini. In ea libenter etiam cognovimus vestra grati animi sensa ob Codicem Iuris Canonici nuper promulgatum: unde, in iis quae ad disciplinam ecclesiasticam et animarum salutem pertinent, tam laeta fructuum optimorum exspectatur copia. Sed peculiarem in modum id placuit quod nuntiastis condicionem rei catholicae in Lusitania coepisse aliquanto esse meliorem; quae quidem condicio iam pridem bonos omnes anxios sollicitosque habebat. Etenim hisce septem annis sacrosancta religionis catholicae iura

contemni ac violari vidimus: nec solum inconsulto atque etiam invito populo lusitano, qui pro parte longe maxima ab avis et maioribus catholicam professionem sequitur atque ex animo huic Sedi Apostolicae est deditus, per nefariam legem Ecclesiae et Civitatis est facta separatio; sed usque eo adversus Ecclesiam processit odium ut, intolerabiles in angustias coacta, facultate ipsa exercendi divini cultus impediretur. Notaque sunt omnibus gravissima incommoda quae religiosis Lusitaniae rationibus ab ea lege, restricte in usum deducta, manaverunt. Nos vero huiusmodi statum rerum, utpote per vim constitutum, numquam putavimus fore diuturnum; nec desperavimus res Ecclesiae catholicae apud istam dilectam Nobis nationem in melius mutatum iri. Hanc spem confirmabat ante omnia flagrans erga Virginem Immaculatam pietas, qua tantopere pars ista dominici gregis nobilitatur: quae quidem pietas singulare quoddam divinae Matris auxilium merebatur. Illa quoque Nobis erat bene sperandi ratio, quod vos, indigna tolerantes pro Deo et iustitia, pastoralis diligentiae christianaeque fortitudinis praeclara semper dedistis documenta: vestramque prudentiam cum alia ostendunt, tum praesertim litterae pastorales die XX ianuarii superioris anni communiter datae, quarum fecistis mentionem. Nunc igitur iis, quae scribitis, non parum recreati, confidimus fore ut, universis e clero et fideli populo vestram perseverantem operam concordi studio sequentibus, ceterisque bonis, quotquot praeiudicatarum opinionum expertes sunt, simul adnitentibus, exorata in primis Immaculatae Virginis ope, Ecclesia, celeriter in pristinam restituta dignitatem, sacrosancta sua iura libere exerceat ac suis propriis praerogativis perfruatur. Quod sane plurimum conferet ad eam plenam perfectamque Civitatis cum Ecclesia reconciliationem quae optimo cuique est in votis, quaeque lusitano populo maiorem afferet amplitudinem et prosperitatem. Auspicem divinorum munerum ac praecipuae benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, atque universae Lusitaniae apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX mensis aprilis MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD R. P. LAURENTIUM JANSSENS, ABBATEM BENEDICTINUM, QUI SUUM « DE HOMINIS NATURA » VOLUMEN NUPER EDITUM SUMMO PONTIFICI OBSERVANTIAE CAUSA OBTULERAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — E serie voluminum, in quibus Sancti Thomae Summam Theologicam ad studiosorum utilitatem commentaris, septimum quod est « De hominis natura », nuper editum pieque Nobis muneri oblatum, perlibenter accepimus. In quo quidem percurrendo, quantum per Nostras occupationes licuit, eadem illa inesse cognovimus quae in ceteris tuis scriptis probari scimus: id est rerum copiam, ex magna disciplinarum varietate collectam eamque dilucide explicatam, unde sincera Aquinatis doctrina ad illustranda et defendenda quae divinitus revelata sunt, quemadmodum haec tempora postulant, optime accommodetur. Quare gaudemus te in hoc genere eum evasisse quem Nos iam inde a condiscipulatu praevidebamus fore, cum apud Athenaeum Gregorianum in sacrae theologiae studiis explendesceres. Tu vero perge alacer, ut instituisti, ad ea quae restant, ut totum huius disciplinae corpus scribendo complectaris. Ita enim cumulum addes tuis in sacram iuventutem promeritis: cui quidem hunc tuum laborem valde fructuosum fore confidimus. Auspicem vero caelestium munerum, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, peculiari cum benevolentia impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXIX mensis aprilis MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

V

AD REV. P. RICHARDUM H. TIERNEY, SAC. S. I., SCRIPTIONIS HEBDOMADALIS « AMERICA » MODERATOREM, DECIMO ANNO VERTENTE POSTQUAM VULGARI COEPTA EST.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Decimus hic annus est, cum primum ista cui praesides, scriptio hebdomadalis « America » in lucem prodiit, iis rebus accedens, quae ad vim divinitus insi-

tam Ecclesiae catholicae per superioris Americae fines explicandam conferunt. Etenim ephemerides et periodica scripta divulgare semper censuimus rem esse in primis effectricem opinionis communis: cumque hac via callidissime abutantur improbi ad ea disseminanda quae hominum mentes animosque depravant, bonorum est non segnius per viam eamdem quaecumque sancta, digna, honesta sunt, diffundere. Hac mente vos istud operis suscepistis, ut catholica et principia et instituta cum sapienter illustraretis, tum ab omni impugnatione tempestive tueremini. Quod autem initio propositum habuistis, id perpetuo vos tenuisse ac magna cum utilitate civium, catholicorum praesertim, gratulamur; cupimusque ut de re catholica optime mereri pro vestra consuetudine perseveretis. Quicumque vero istic probe norunt, quanti sit aliquam et cogitandi normam et agendi in promptu habere, ne acriore contentione ac studio bonorum huius vitae obscurentur legis aeternae praecepta, quibus ipsa nititur civitatum salus, eos omnes velimus vobis pro sua quemque facultate opitulari, quo latius instituti vestri beneficia proferre possitis. Atque auspicem divinorum munerum, quae, pro paterna in vos benevolentia, optamus uberrima, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, istiusque operis tum sociis tum adiutoribus amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die v mensis maii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

VI

AD IOSEPHUM S. R. E. CARD. FRANCICA-NAVA, ARCHIEPISCOPUM CATANENSEM, QUI DIOECESANAM SYNODUM INDIXERAT.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Optimum sane iniisti consilium Dioecesanae Synodi, post annum CCL quam superior istic habita fuerat, proximis his diebus concelebrandae. Etenim cum iamdiu, qua es pastorali diligentia, id maxime optares, opportune quidem hoc in tempus rem distulisti, ut tandem, promulgato Codice, commodius ea quae omnino iuri canonico congruerent, in Synodo constituerentur. Neque imparatus negotium tam grave aggrederis: siquidem nihil fecisse te reliqui ad felicem rei successum, probe comperimus. Sed enim de praeclaris inde profecturis fructibus spem Nobis bonam faciunt

cum explorata prudentia tua, tum ea quae tecum est, tui cleri ex omni ordine summa coniunctio. Incumbe igitur in sanctum opus alacri animo, tuorum stipatus corona: Nosque interea Deum, ut suae gratiae vobis omnibus adsit afflatu, precari non omittemus. Atque auspex caelestium munerum benevolentiaeque Nostrae testis, apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, et omnibus qui istis interfuerint coetibus, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die x mensis maii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

VII

AD R. P. PAULUM ALBERA, CONGREGATIONIS SALESIANAE RECTOREM GENERALEM, OB SOLEMNIA ANNI L EX QUO TAURINENSIS AEDES MARIAE AUXILIATRICIS DEDICATA EST, ET IPSE SACERDOTIUM INIIT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Salesiani instituti quotquot sunt participes, adiutores et amici, iis omnibus dies nonus proximi mensis iunii dupliciter faustus accidet, quod abhinc annis quinquaginta et taurinensis aedes Mariae Auxiliatricis sollemni ritu dedicata est, et ipse, dilecte fili, rem divinam primitus fecisti. Etenim cum congregationi vestrae divina Mater, venerabilem conditorem studiose fovendo, affuit nascenti, tum adolescentem opportuna semper ope prosecuta est, ex quo praesertim suae erga vos benignitatis in eo templo tamquam principem sedem collocavit. Namque ibi optima quaeque inita sunt consilia quae ad perpetuum vestrorum operum incrementum pertinerent; ibi religiose custodiri atque ali consuevit, ductus a Francisco Salesio, multiplicis caritatis ardor in salutem animarum; inde alii ex aliis lectissimi sodales profecti sunt qui vel iuventutem recte instituerent, vel christianum nomen barbaris inferrent; eo denique velut ex fonte et capite perennis quaedam caelestium beneficiorum copia per universam Salesianorum familiam defluxit. Itaque iure dixeris omnes sodalitatis vestrae fastos Mariae Auxiliatricis religione consecrari. Feliciter vero contingit ut simul marianae huius aedis et tui sacerdotii natalis celebretur. Siquidem non parum, hoc toto spatio, et consilii et studii et operae in societatis istius bonum contulisti: quam quidem vix inchoa-

tam ingressus, auctam nunc mirifice et ubique propagatam sollerter moderaris. Cum igitur omnes tui, communem Patronam venerantes, varias amoris significationes tibi undique daturi sint, huic quasi concentui gratulantium praeire admodum Nobis libet, qui praesentissimo Deiparae auxilio Nos cum tota Ecclesia maxime commendatos volumus, et salesianam sodalitatem merito habemus caram. Eaque ut multos annos te rectore salvo et incolumi utatur, vehementer optamus. Auspicem autem caelestium donorum et paternae benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, et omnibus qui sodalitatem vestram participant atque adiuvant, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XII mensis maii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DROMORENSIS

ERECTIONIS SEU RESTITUTIONIS CAPITULI CATHEDRALIS

DECRETUM

Postulante Dromorensi Episcopo, ut, ad divini cultus splendorem in sua cathedrali ecclesia magis augendum itemque ad senatum dignio-rum sacerdotum sibi constituendum, apostolica auctoritate cathedrale Capitulum ibidem erigeretur seu restitueretur; SS^{mus} D. N. Benedictus Papa XV, peropportunum hoc fore censens, oblatis precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter eadem Sanctitas Sua de Apostolicae potestatis plenitudine, suppletoque, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, hoc Consistoriali decreto petitum Capitulum in cathedrali ecclesia Dromorensi erigit et instituit seu restituit, constans duabus dignitatibus Decani et Archidiaconi et duobus officiis Theologi et Poenitentiarii et quinque canonicis simplicibus, eique omnia iura, privilegia et indulta attribuit, quae ceteris Capitulis cathedralibus, praesertim Hiberniae, ex iure vel legitima consuetudine competunt.

Quoniam vero presbyteri in canonicos eligendi aliis ecclesiasticis muniis, praecipue cura animarum, distenti sunt, ac praeterea deficiunt in praesens canonicales praebendae, SS^{mus} Dominus, quousque erecti canonicatus congrua praebenda aucti non fuerint, eosdem capitulares a residentia in urbe episcopali et ab oneribus choralibus interea eximit et dispensat, exceptis diebus aliquot solemnioribus ab Episcopo determinandis, facta tamen Episcopo facultate eosdem canonicos convocandi quoties ipse opportunum iudicaverit ad dioecesis vel Capituli negotia agenda circa quae, ex sacrorum canonum praescripto, Capituli sententia est exquirenda.

Praeterea Sanctitas Sua mandat ut canonicatuum collatio fiat ad tramitem iuris, cum reservationibus in Codice statutis (cap. III, tit. XXV), postquam praebendae constitutae fuerint; interim vero, perdurante scilicet praebendarum defectu, Episcopus eosdem canonicatus libere conferat prout in Domino expedire iudicaverit, duabus tamen dignitatibus Decanatus et Archidiaconatus exceptis, quarum collatio quovis alio tempore erit S. Sedi reservata, non autem hac prima vice. Semper insuper servetur ut ecclesiastici viri antequam sui beneficii possessionem recipiant, solemnem fidei professionem ac iusiurandum contra modernistarum errores, iuxta statutas formulas, emittant.

Cum denique opportunum sit ut qui in Episcopi consilium ac senatum adsciscantur, habitu quoque aliqua ratione a ceteris distinguantur; eidem Ssmo D. N. placuit ut dignitates et canonici Dromorenses insignia ac vestes canonicales in choro deferre queant, quibus utuntur canonici ac dignitates aliarum cathedralium ecclesiasticae provinciae Armacanae.

In ceteris vero omnibus Sanctitas Sua voluit ut iuris communis praescripta et in primis Tridentini Concilii adamussim serventur.

Ad haec autem omnia exsecutioni mandanda SSmus D. N. deputare dignatus est ipsum hodiernum Episcopum Dromorensem, eidem tribuens facultates omnes ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet ecclesiastica dignitate ornatum, facto tamen eidem onere intra sex menses ad hanc Sacram Congregationem Concistorialem mittendi authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Quibus super rebus eadem Sanctitas Sua praesens edi iussit Consistoriale decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo litterae expedirentur, contrariis quibusvis non obstantibus, etiam speciali mentione dignis.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem Sacrae Congregationis, die 25 aprilis 1918.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

DECRETUM

CIRCA CLERICORUM FREQUENTIAM IN LAICIS UNIVERSITATIBUS

Nemo de sacro clero laicas Universitatum facultates frequentare potest ibique profana quaevis studia peragere, nisi de Episcopi sui voluntate vel beneplacito. Id ex praescriptis Codicis canonici aperte deducitur. Neve haec dispositio nova est aut primum inducta. Etenim tum Leo XIII, tum Pius X, f. ambo r., id aperte sanxerunt; alter per *Instructionem* sub die 21 iulii 1896 a Sacra Congregatione EE. et RR. ad Ipsius mentem impertitam, quaeque incipit *Perspectum est Romanos Pontifices*, alter vero in Encyclica *Pascendi* sub die 7 septembris 1907, necnon *Motu Proprio* diei 1 septembris 1910, qui incipit *Sacrorum Antistitum*.

Hinc patet totam hanc de frequentandis Universitatibus laicis materiam in Episcoporum iure ac potestate esse positam, nec deesse regulas quibus ipsi in re dirigantur.

Quoniam tamen nonnulli locorum Ordinarii pressiores exquisierint normas, quibus ipsi ex iure procedant, ac maxima caveantur discrimina quae ex diuturna tristique experientia tam vitae sanctitati quam catholicae doctrinae puritati sacerdotibus laicas Universitates celebrantibus impendunt; Ssmus D. N. Benedictus PP. XV, causa prius rite discussa penes S. C. Consistorialem, de consulto Emorum eiusdem S. Congregationis Patrum, Decessorum Suorum Leonis XIII et Pii X supra memoratas ordinationes confirmans easque in suo pleno robore permanere declarans, haec insuper edicenda ac statuenda suoque nomine promulganda constituit:

1. Nullus ad laicas Universitatum facultates destinetur nisi sacerdotio iam auctus, quique spem bonam ingerat fore ut sua agendi ratione ecclesiastico ordini honorem tam ingenii vi ac perspicacia, quam sanctitate morum adiiciat.

2. Episcopus in destinando sacerdotes suos ad laicas studiorum Universitates frequentandas nihil aliud prae oculis habeat, nisi quod dioecesis suae necessitas vel utilitas exigat, ut nempe in Institutis ad iuventutem erudiendam destinatis idonei comparentur magistri.

3. Qui, pro hac norma, ad Universitates laicas frequentandas destinabuntur sacerdotes, si novensiles sunt, ab examinibus, quae in can. 130 et 590 praescripta sunt, minime eximantur, quin potius eadem subire vel strictius iubeantur, ne, profanarum scientiarum studio abrepti, ecclesiastica studia praetereant, contra praescriptum can. 129.

4. Expletis demum in laica quavis Universitate praescriptis studiorum cursibus, sciant sacerdotes ac meminerint se Ordinario suo pari omnino ratione ac antea subiectos ac dioecesis servitio manere emancipatos. Quamobrem nemini fas erit magisteria saecularia aliave officia pro suo lubito, maximeve contra Ordinarii sui voluntatem, suscipere; quod si quis fecerit, congruis poenis, non exclusa suspensione a divinis, plectatur.

5. Haec omnia quae de clero saeculari sunt dicta, religiosos etiam regulares, congrua congruis referendo, sunt applicanda.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 30 aprilis 1918.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

III

DECRETUM

DE CURA SPIRITUALI MILITANTIUM IN CLASSI FRANCORUM

Ut spirituali regimini clericorum in classi Francorum aut militantium aut cappellanorum officio fungentium melius provideretur, prouti cum militantibus in terrestri Francorum exercitu per decretum diei 19 novembris 1917 actum iam est, SSmus D. N. Benedictus PP. XV statuit ac decrevit eorum omnium Inspectorem constituere; et hisce S. Congregationis Consistorialis litteris constituit Rmum D. Felicem Guillibert, Episcopum Foroiuliensem et Tolonensem cum potestate ordinaria sacerdotes omnes et Seminariorum alumnos, dum in classi manent, in iis quae ad animarum regimen et curam pertinent, dirigendi et gubernandi, tamquam proprium eorum Ordinarium, ad tramitem sacrorum canonum. Itaque Seminariorum alumni et sacerdotes universi, qui in Francorum classi, qualibet de causa, versantur, memorato Inspectori debitam reverentiam et obedientiam, in iis quae ad regimen et curam animarum pertinent, ex conscientia tamquam Ordinario suo praestabunt.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 30 aprilis 1918.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, Ssmus D. N. Benedictus PP. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

19 aprilis 1918. — Cathedrali ecclesiae Cuschensi praefecit R. P. D. Petrum Paschasium Farfan, hactenus episcopum de Huaraz.

25 aprilis. — Metropolitanae ecclesiae Lancianensi R. P. D. Nicolaum Piccirilli, hactenus archiepiscopum Compsanensem et Campaniensem.

1 maii. — Metropolitanae ecclesiae Philadelphiensi R. P. D. Dionysium Dougherty, hactenus episcopum Buffalensem.

11 maii. — Cathedrali ecclesiae Trentonensi R. D. Thomam Walsh, Cancellarium ecclesiae Buffalensis, et in eadem civitate rectorem ecclesiae Sancti Iosephi.

17 maii. — Cathedrali ecclesiae Sancti Christophori de Laguna R. D. Gabrielem Llompart, presbyterum dioeceseos Maioricensis, ibique canonicum.

18 maii. — Cathedrali ecclesiae Gadicensi R. D. Martialem Lopez Criado, presbyterum dioeceseos Cordubensis, ibique canonicum lectoralem.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

MELEVITANA

PRAESTATIONIS

21 aprilis 1917

Species facti. - Controversiae huius initium ipse Episcopus Melevitanus litteris ad hanc S. Congregationem datis die 15 februarii 1916 paucis referebat. Praemisso, videlicet, quod ab immemorabili, Episcopo visitanti episcopalem civitatem vulgo *Notabile*, cum suburbio vulgo

Rabato, in quo exstat ecclesia S. Pauli extra moenia, Archipresbyter Cathedralis consuevisset *vitulum* quemdam donare seu tradere (sicut etiam usuvenit vitulum tradi in iisdem circumstantiis, ab Archipresbyteris Collegiatarum locorum *Valletta* et *Vittoriosa*), ac enarrato quod nuper locus ille, *Rabato* nomine, a territorio paroeciae Cathedralis fuerit separatus et cum praedicta S. Pauli extra moenia ecclesia in propriam paroeciam erectus, conquerebatur Episcopus hodiernum Archipresbyterum Cathedralis sese iam censuisse a praestatione vituli liberatum, non obstante quod eius praedecessor, semel et iterum post peractam paroeciae suburbanae separationem, huiusmodi praestationi plene satisfecisset. - Ne igitur in causam propriam videretur iudicium ferre Episcopus, omnibus deductis quae ad rem facere censebat, subortam quaestionem ad hunc S. Ordinem resolvendam detulit, quaerens nimirum:

1) *An standum sit praedictae immemorabili consuetudini.*

Et quatenus, *affirmative:*

2) *An, attenta separatione Ecclesiae S. Pauli extra moenia a parochiali Ecclesia Cathedrali, onus praestandi vitulum Episcopo visitanti, incumbat Archipresbytero Ecclesiae Cathedralis, vel parocho S. Pauli extra moenia, vel utrique in solidum?*

SYNOPSIS DISCEPTATIONIS. - *Ex parte Archipresbyteri Cathedralis* argumentatio sic conficitur. Vitulus in casu, nonnisi locum tenere potest *procurationis*, seu victualium quae ad normam Tridentinae Synodus Episcopo visitanti debentur, muneribus quibuscumque, quovis titulo, vel gratis oblatis, exclusis (c. 3, sess. XXIV, *de ref.*). At iuxta innumeras h. S. O. resolutiones, victualia non debentur ab ecclesiis visitatis in locis ubi Episcopus suam habet residentiam; hinc vituli praestatio in casu sic interpretanda est, ut victualia sufficiat Episcopo debita pro visitatione ecclesiae S. Pauli in suburbio positae. Verum, cum Archipresbyter Cathedralis, huius ecclesiae parochus iam non exsistat, ab adiecta obligatione liber seu exemptus evasit. Ad singula:

Origo et causa seu titulus illius praestationis ignoratur omnino; attamen titulus necessario quaerendus est qualis sit; ab eo enim agnito dumtaxat pendet quaestio utrum Archipresbyter pergat teneri: si enim nunc in Archipresbytero deficit titulus unde antea tenebatur, deficiente titulo cessat profecto obligatio.

At vero nullus titulus, attentis omnibus circumstantiis, inveniri seu assignari potest huiuscemodi praestationis, excepto titulo *procurationis*, seu potius victualium Episcopo visitanti debitorum. Id in primis probatur ex hoc, quod, teste Episcopo, vitulus semper solvebatur Episcopo

occasione visitationis civitatis *Notabile* cum suburbio: et si episcopus provocat ad simile exemplum duarum Collegiatarum S. Pauli in civitate Valletta et in civitate Vittoriosa, idipsum plane confirmat, quum ultro concedat vitulum in utroque casu praestari, prout in nostro, dumtaxat occasione sacrae visitationis. Iamvero occasione sacrae visitationis nihil, prohibente S. Tridentina Synodo, praestari a visitatis et ab Episcopo acceptari ullo titulo vel nomine potest nisi dumtaxat victualia, quae communi vocabulo *procuratio* audiunt. « Caveant - ita legitur « c. 3, sess. XXIV, *de ref.* - ne ipsi, aut quisquam suorum, quidquam « procurationis causa pro visitatione, aut alio quovis nomine, nec pecu- « niam, *nec munus quodcumque sit,* etiam qualitercumque offeratur, acci- « piant, non obstante quacumque consuetudine, etiam immemorabili; « *exceptis tamen victualibus,* etc. ». Si igitur hinc, Episcopo fatente, ignoratur origo illius praestationis, quam tamen certum est fieri dumtaxat occasione visitationis, inde vero apertissimo iure constat hac occasione nonnisi victualia praestari posse, luculenter concluditur originem huius praestationis esse in victualibus: quaecumque enim esset illicita esset: et quaerenda potius est illi praestationi origo licita ac sacris canonibus conformis, quam illicita et reprobata.

Praeterea: alius titulus congruus praestationi assignari non potest. Tituli enim ex quibus Episcopus aliquam praestationem a subditis exigere potest, in fontibus iuris et in communi doctrina, reducuntur ad sequentes: cathedraticum seu synodaticum; seminaristicum seu alumnaticum; subsidium caritativum; procuratio canonica et taxae Cancellariae episcopalis, quae solent contineri sub nomine *legis dioecesanae.* Ast *de taxis* Cancellariae in casu non potest esse quaestio: nec quaestio esse valet de *seminaristico,* cum non agatur de largitione ad fundum seminarii, sed in favorem ipsius Episcopi praestanda. *Subsidium caritativum* inde excluditur, quod occasionaliter tantum hoc petitur in necessitate publica Ecclesiae v. gr. pro reparatione ecclesiae cathedralis. Ipse porro Episcopus negat in casu esse quaestionem de *cathedratico,* triplicemque dat rationem: quod secus esset petendum a singulis beneficiis et ecclesiis, ad normam cap. 16, *de offic. iudic. ordin.;* quod esset solvendum in pecunia et quod non posset postulari in visitatione; quae rationes sunt verae omnes et singulae (Cf. Benedictum XIV, *De Synodo dioec.,* l. V, cap. 6).

Solum ergo superest ut agatur de *procuratione canonica* propter visitationem. Nam quod sit *obsequium* independenter a quovis titulo canonico, hoc ab Episcopo non probatur et parum est verisimile, sine *ullo* titulo canonico coepisse Archipresbyteros Ecclesiae cathedralis

liberaliter Episcopo vitulum offerre, et intendisse insuper se et successores ad illam praestationem semper faciendam *obligare*.

Quo posito, nempe praestationem vituli, in casu, rationem habuisse procurationis, seu potius victualium, superest inquirendum pro qua visitatione illa fuerit persolvenda: haec autem quaestio expeditissima est: enimvero Archipresbytero imminebat in primis onus curae animarum de paroecia Cathedralis, sed insimul eidem commissa fuerat ab antiquo cura paroeciae S. Pauli extra moenia, loci Rabato. Iamvero nihil solvendum esse Episcopo visitanti ecclesiam cathedralem, sicut alias ecclesias, loca pia, et clerum civitatis in qua Episcopus sedem habet, resolutum saepius fuit ab hac S. Congregatione, teste Pallottini, *Collect. Resol.*, vol. IX, pag. 494 s.: immo per se, nec in visitatione paroeciae suburbanae debentur Episcopo victualia, nisi a civitate ubi moratur Episcopus saltem tertio distet milliario (cf. Pallottini, l. c., p. 496 s.).

Ergo praestatio vituli rationem habere nequit in casu nisi procurationis, seu victualium, debitae Episcopo pro visitatione ecclesiae S. Pauli, non autem Ecclesiae Cathedralis.

Ostenso autem in casu quaestionem esse de tali procuratione, in praesenti controversia dubium iuris est facilis solutionis. Ab archipresbytero nempe ecclesiae Cathedralis praestabatur vitulus Episcopo accedenti ad visitandam paroeciam S. Pauli extra muros, quamdiu haec erat unita ecclesiae Cathedrali. Facta dissolutione illius unionis, per erectionem ecclesiae S. Pauli in paroeciam independentem, Archipresbyter Ecclesiae Cathedralis iam non tenetur solvere procurationem Episcopo visitanti ecclesiam ad eum nullo titulo pertinentem. Procuratio namque solvenda est *a visitatis*, non ab aliis; iam vero, facta separatione paroeciae S. Pauli, dum haec visitatur, nullo modo potest dici visitatus Archipresbyter.

Quod autem attinet novam suburbanam paroeciam S. Pauli (si Archipresbytero in rem iam non suam interloquendum sit) iam nec potest invocari consuetudo, dandi *vitulum* pro victualibus, quia illa consuetudo cum obiecto cessavit. Sed quoad paroeciam noviter erectam est applicandum ius commune, sub quo nascitur et iuxta quod in primis non debetur procuratio a paroeciis suburbanis, si hae parum distent a civitate episcopali; et, secundo, in potestate illius, qui visitatur, est, vel dare victualia, vel summam pecuniae, quae victualibus aequivalet; nec Episcopus potest cogere visitatum ad determinatum modum praestationis, etiamsi adesset consuetudo (Conc. Trident., l. c.): unde in casu non potest obligare novum parochum ad praestandum determinate *vitulum* nisi aliter in erectione cautum fuerit, de quo in casu non constat.

Stante igitur quod, in praesenti, nec Archipresbyter Cathedralis nec parochus S. Pauli extra moenia, teneantur singuli vitulum de quo tradere, iam exclusum est quod in postrema parte alterius dubii suggerere videtur Episcopus, nempe obligationem hanc utrumque in solidum gravare.

Ex parte autem et in favorem Episcopi haec animadvertebantur. Agitur in themate de consuetudine immemorabili, ab Episcopo invocata et ab Archipresbytero ultro admissa, vi cuius alteri ius est habere vitulum ab altero, occasione visitationis in civitate *Notabile*. Huius consuetudinis, cum nec origo nec causa cognoscantur, non tenetur Episcopus *titulum* suae possessionis docere, cum ipsa *immemorabilis* possessio per se titulum constituat, et quidem *meliorem de toto mundo*, prout Interpretes passim docent. Unde quamdiu Archipresbyter, argumentis, non quidem hypotheticis, sed *certis*, non probet illam possessionem inniti titulo illegitimo, vel vitioso, vel cessato, ab obligatione praestandi vitulum non debet absolvi.

Non est dubium, quin prima fronte illa consuetudo videatur odium iuris habere, et hinc canonico titulo destitui, cum vitulus percipiatur *occasione visitationis*, et Concilium districte inhibeat, quominus munera offerantur et a visitatoribus percipiantur. At in primis considerari potest, quod consuetudo, quae hominum excedit memoriam, eo vim suam exserit, ut supponere faciat privilegium apostolicum; unde ad rem docent auctores cum Fagnano: « regula est, consuetudine plusquam centenaria acquiri « posse quidquid potest per privilegium obtineri » (c. *Cum contingat*, de foro compet., 8). Exinde explicatur doctrina illorum auctorum, qui tenent Concilium in cap. 3, sess. 24, consuetudines immemorabiles, *iam existentes* abolevisse, non vero eas, quae, quamvis difficulter, *successive enasci possent;* cum, stante prohibitione, nonnisi per privilegium aliae initium habere potuissent. In casu autem non demonstratur consuetudinem huius praestationis Concilii Tridentini aetatem antecessisse; sed immo certa documenta quae de illa testantur XVIII saeculum non excedunt.

Insuper, prohibitione Episcopis facta quidquam accipiendi *pro* visitatione vel eius praetextu, salvis expensis, non videtur inhibitum eisdem fuisse aliquid, *ea occasione*, accipiendi, quod ex titulo, visitationem non attingente, sit aliunde debitum. Prohibentur utique Episcopi exigere occasione visitationis, cathedraticum, prout non semel declaravit H. S. C., sed idem extendi nequit ad exactionem aliorum tributorum, sive generali, sive particulari titulo spectantium: immo *exceptio firmat regulam in contrarium*. Quod si difficile sit aliquem titulum iuris praestationi vituli assignare, ex iis qui recensentur in fontibus iuris et in communi

doctrina, inde non sequitur, quod praestatio necessario retineri debeat tamquam *procuratio*, victualium loco, vel tamquam munus seu *obsequium* a conciliari decreto prohibitum. Etenim, praeter titulos *generales*, quibus Episcopi, pro rerum necessitate, aliquid a suis subditis in genere exigere valent, plures alii, *particulares* et individui, adesse possunt, a iure non improbati, quorum intuitu particularis Ecclesia vel persona aliquid Episcopo tribuat, quod tamen aliae ecclesiae vel personae praestare non tenentur. Et exemplum nobis praebetur ipsa allegatione Archipresbyteri, qua docemur, Archipresbyterum ex consuetudine immemoriali solere Episcopo offerre ramum floribus ornatum in Dominica palmarum, quin huius oneris vestigium reperire datum sit in fontibus iuris vel in communi doctrina, et quin ceteri parochi dioecesis ad tale obsequium Episcopo exhibendum teneantur.

Nec magis solida videtur ratio ab Archipresbytero adducta ad retinendum, agi in casu de procuratione ob visitationem *paroeciae suburbanae*, ex eo desumpta, quod eadem procuratio non sit debita ex parte ecclesiae Cathedralis, non sitae in loco quo Episcopus suam retinet sedem. Siquidem, imprimis, eadem ratio retorqueri facile potest ad ostendendum praestationem vituli *ex alia* causa ortum habuisse, quam ex procuratione; nam etiam tunc Episcopo prohibetur procurationem exigere a paroecia suburbana, quando haec ab illius civitate non distat saltem tertio milliario, et in casu minime tanta est distantia paroeciae S. Pauli loci Rabato a civitate episcopali vulgo *Notabile*. Hinc, secundo, etsi luberet insistere in natura *procurationis*, non videtur adesse ratio, cur ad visitationem paroeciae suburbanae, et non etiam Cathedralis, sit illa restringenda. Si enim a procuratione danda exemptae manent non solum Ecclesiae et clerus civitatis episcopalis, sed et ecclesia clerusque suburbii, ab illa tertio milliario non distantes, et in casu de facto praestiti vituli ambigi nequit, concludendum est, si velimus in ratione *procurationis* insistere, non satis probari utrum pro ecclesia in casu illa praestatio sit debita, et in specie non satis probari eam non fuisse, nec esse debitam pro visitatione ecclesiae ipsius cathedralis; unde sequitur archipresbyterum ex demonstratis ab onere praestationis non satis relevari. Melius tamen concluditur praestationem illam ex alia causa seu titulo particulari, quod non sit procuratio, esse derivandam.

Ceterum animadvertendum est constare ex Actis Capitularibus, vol. IX, fol. 143, die 26 ianuarii 1768 decretum fuisse peculiarem summam solvendam esse Archipresbytero, ex reditibus Capituli, praecise in compensationem oneris quod ad eo ferendum est in praestatione vituli: quam summam, sicut antecessores hodierni Archipresbyteri exinde perce-

perunt, ita ipse, nemine refragante, hodie percipere potest: unde liquet non modo ullum ius, sed nec *interesse* - uti aiunt - ullum, archipresbyteri ex controversa praestatione laedi; si vero ea summa, praesentibus in rerum adiunctis, oneri inadaequata apparet, nec renuet Episcopus, post definitam quaestionem *iuris*, circa meram hanc *facti* circumstantiam de bono et aequo transigere.

Tandem, in hypothesi quod Archipresbyter ex facta paroeciarum dismembratione non amplius teneretur ad vitulum Episcopo offerendum, subditur ab eodem subordinate nec teneri parochum S. Pauli loci Rabato, quia *nova* paroecia iure communi regenda est. At *in facto* animadvertere praestat, quod haec paroecia haud nata est ex *dismembratione* territorii parochiae Cathedralis, ita ut *nova* dici possit, communi iure regenda, sed est paroecia praeexistens, quae fuit successive unita Archipresbyteratui ecclesiae cathedralis et ei, parochialitatis statu firmo manente, sub unico rectore, per duo circiter saecula subiecta mansit. Cum igitur hodie illa unio dissoluta fuerit, utrumque beneficium suam primaevam autonomiam, ut aiunt, est adeptum: unde, salva novitate exclusivi et individui rectoris, in ceteris paroecia regunda est iuribus et consuetudinibus, quibus per saecula est usa.

Resolutio. - Propositis itaque in plenario conventu Emorum ac Revmorum Patrum S. Congregationis Concilii, habito die 21 aprilis 1917, dubiis supra relatis ab Ordinario Melevitano reverenter subiectis, responsum prodiit:

« Ad I et II. Ex hactenus deductis non satis constare de exonera-
« tione Archipresbyteri parochi Cathedralis ab obligatione praestandi
« vitulum Episcopo, occasione sacrae visitationis, in casu ».

Facta autem de praemissis relatione Ssmo Dño Nostro Benedicto Div. Provid. PP. XV per infrascriptum S. Congregationis Secretarium, in Audientia die 23 eiusdem mensis et anni, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

BURDIGALEN. SEU VICTORIEN.

DECRETUM INTRODUCTIONIS CAUSAE BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI GUILELMI IOSEPHI CHAMINADE, SACERDOTIS FUNDATORIS SOCIETATIS MARIAE.

Saeculo decimo octavo exeunte, post acerrimam illam calamitatem quae Gallias omnes perturbaverat, divina Providentia, homines et nationes mirabili dispositione regens et gubernans, plurimos suscitavit in Ecclesia viros et sacerdotes scientia, virtute et religione praeditos ad tot tantasque illatas ruinas reparandas et ad christianam fidem et honestatem cum publica tranquillitate ac pace instaurandam. Ex his Dei servus fidelissimus apparuit Guilelmus Iosephus Chaminade, sacerdos et fundator Societatis Mariae, qui Aquitaniae regiones, maxime Burdigalensem aliasque finitimas dioeceses, perlustrans, opere et sermone, uti strenuus missionarius, adlaboravit. Petrocorii, die 8 aprilis an. 1761, a piis honestisque parentibus tertius decimus filius ortus est, eademque die baptizatus Guilelmi nomen accepit. Domi christiana institutione imbutus, una cum genitrice ad templum et ad sacra accedens, devotus orabat. Decennis sacro chrismate confirmatus alterum sibi nomen assumpsit Iosephum, ob peculiarem devotionem et fiduciam erga Deiparam Virginem eiusque purissimum Sponsum. In urbe natali prima litterarum elementa didicit, deinceps in vicino oppido Mussidano, ubi duo eius fratres, ex quibus unus sacerdos, Collegio praefecti erant, humanioribus litteris alacriter incubuit. Interim studio et pietati deditus, sacram synaxim multo cum animi sui gaudio et adstantium aedificatione primum recepit. Sodalitio sancti Caroli, quod ex Collegii magistris constabat, ipse quoque, licet ex alumnis, ob praecipua merita adscriptus virtute adeo praestitit ut facile ab eius conscientiae moderatoribus ad religionis vota, etsi privata, admissus fuerit. Quum gravi vulnere in pede afflictus esset et, per bimensem curatus, nullum salutaris artis remedium sibi prodesse vidisset, patrocinio Deiparae Virginis confisus, ad celebres eius

aedes *Verdelais* in loco sitas peregrinari promisit. Mox pedis integritate mirifice restituta, sanus et pedester iter satis longum aggressus est et promissam peregrinationem feliciter absolvit. Burdigalae philosophiae curriculo expleto, incoepta ibidem theologica studia in Parisiensi Seminario S. Sulpitii cum peculiari diligentiae et profectus laude complevit, atque rite adeptus lauream theologalem ad sacrum sacerdotii ordinem ascendit, anno aetatis suae vigesimo quarto. Tunc Mussidanum ad fratres suos germanos Ioannem Baptistam et Ludovicum sacerdotes et ipse sacerdos reversus, collegium haud amplius, ut antea, prosperum, fratrum curis suas adiiciens alacriores, etiam praeceptoris et ratiocinatoris officia gerens, ad pristinum florentem statum restitui curavit. Insimul sacerdotale ministerium salutariter obivit tum in nosocomio infirmorum tum in sacris aedibus, praesertim in ecclesia Deiparae Virginis *Nôtre Dame du Roc* nuncupatae, cuius cultum impenso studio fovit et auxit. Exorto autem an. 1789 in Gallia Ecclesiae et reipublicae tempestate, rerumque humanarum ac divinarum subversione, Iosephus ejusque fratres propositum clericis iuramentum, a constitutione civili cleri appellatum, ne iniustis impiisque legibus tuendis et servandis fidem darent, virili ac christiana fortitudine et constantia renuerunt. Inde Dei famulus, Mussidanensi Collegio relicto, Burdigalam, an. 1791 in finem vergente, se contulit, ubi clam vivere coactus fuit. Attamen prudentia simul et zelo pollens, domos et latibula, Deiparae auxilio a quovis vitae periculo incolumis, perlustrans, sanis et aegrotis sacra ministrabat, clericos transfugas in Ecclesiae gremium reducere satagebat, atque in sacello ubi pro Christifidelibus oratorium constituerat, eosdem poenitentes clericos excipiebat ad eorum perseverantiam in fide et religione tutandam. Accidit autem, ut durissima lex omnes sacerdotes, qui vellent obedire potius Deo quam hominibus, e patria exulare iuberet. Quare Iosephus an. 1797 in Iberiam transiit et Caesaraugustam, tamquam locum refugii, concessit; ubi per triennium labore manuum, sacris imaginibus creta fingendis, victitans, reliquum tempus studiis rerum monasticarum ac pietatis, et caritatis operibus in suam proximique utilitatem impendebat. Frequenter et devote orabat in templo Beatissimae Mariae Virgini de Columna sacro, et ante celeberrimum eius altare se primum accepisse lumen et inspirationem condendi Societatem Mariae ipse Iosephus postea patefecit. Vix deinde licuit, Burdigalam ad suos rediit, variasque pias sodalitates pro pueris et puellis, pro matronis et patribus familias, pro opificibus et litteratis, veluti sectiones unius Congregationis ab Immaculata Conceptione, solerti studio et industria rexit et amplificavit, constituto insuper horum operum et marianae congre-

gationis centro in Sacello S. Mariae Magdalenae. Quos et quot bonos et uberes ediderit fructus huiusmodi Congregatio cum suis sodalitiis non solum in civitate et archidioecesi Burdigalensi, sed etiam in aliis dioecesibus, praesertim in finitima dioecesi Bazensi, postea eidem archidioecesi adiuncta, cuius administrationem per aliquod temporis spatium legitime tenuit Dei famulus, testes probati et acta processualia clare demonstrant. Alterum quoque opus, *a Misericordia* nuncupatum, pia foemina *de Lamourous*, ipso semper Iosepho suadente et moderante, Burdigalae instituit in quo perditae ac dissolutae mulierculae asylum habebant necessariis opportunisque subsidiis communitum, ut, a mundanis conversationibus et voluptatibus remotae et ad bonam frugem conversae, honestam christianamque vitam ducerent. Tandem quod in templo Caesaraugustano, ante altare Deiparae Virginis, superno lumine illustratus, excogitaverat P. Chaminade, et, adscitis sibi in socios duodecim iuvenibus ad regulam vitae communis et religiosae observandam et ad opera misericordiae in proximos peragenda, Burdigalae inceperat, hoc per duplicem societatem, opitulante Deo, rite ac feliciter perfecit. Anno enim 1817 Dei famulus, cum pusillo grege lectissimorum iuvenum, ad altare et sub patrocinio Deiparae Virginis se suosque alumnos divino servitio sponte offert ac devovet, atque Societatem Mariae condit, progressu temporis usque in praesens magis auctam et propagatam atque in tres classe distinctam, nempe sacerdotum, laicorum litteris pollentium et opificum. Sodales primi die 5 septembris an. 1818, adprobante Episcopo, tria religionis vota nuncuparunt, addito duplici voto tum stabilitatis, tum docendi populum ad efformandos et multiplicandos veros Dei et Ecclesiae filios probosque patriae cives. Alteram quoque religiosam familiam fundavit Iosephus a Filiabus Mariae appellatam, cuius primae sodales virgines, praeeunte domina *de Trenquelléon*, in ipsius institutoris manibus religiosa vota emiserunt. Deinde duo tertii Ordines Filiarum Mariae accesserunt, eodem Iosepho auctore, unus saecularis et alter regularis, qui postremus, etsi non claustralis, tamen regulas claustralium fideliter observans, potissimum in agris opera et officia sua explicabat. Hisce omnibus sodalitiis constitutis, Dei famulus, meritis dives, iam ad octogesimum aetatis annum pervenerat, cum gravissima in ipsum surrexit tentatio excitata, qua, Deo permittente, multiplex eius virtus per regiam crucis viam in asperis et adversis solidior et clarior eluxit. Denique Dei famulus, aetate devexa, laboribus et angoribus fractus ac debilitatus, die 6 ianuarii anno 1850, dum sacris libris legendis intendit, repente apopletico ictu percutitur, qui, licet eius corpus affligit et loquelam adimit, tamen mentis intelligentiam animique vires minime offendit.

A parocho ecclesiae Burdigalensis S. Aloisii sacra synaxi refectus atque extrema unctione roboratus, die 22 eiusdem mensis ianuarii, dum crucifixi imaginem osculatus, eam ad pectus admovet, adstantibus alumnis paterne benedicens, spiritum Deo reddit. Exequiis sacro et solemni ritu persolutis cum cleri et populi concursu, Iosephi exuviae in coemeterium Chartusianorum delatae ibique tumulatae in pace quiescunt, insculpta supra sepulcrum eius effigie atque inscripto memoriae et honoris titulo. Interim fama sanctitatis servi Dei in vita et post obitum magis in dies inclarescens aditum aperuit Inquisitionibus Informativis super ea conficiendis in ecclesiasticis curiis Burdigalensi et Victoriensi. Quibus expletis et Romam ad sacram Rituum Congregationem transmissis, quum, eiusdem servi Dei scriptis diligenter revisis, nihil obstet quominus ad ulteriora procedi possit atque omnia in promptu sint super quaestione de Causa introducenda, instante Rmo P. Augusto Subiger, Societatis Mariae procuratore generali et causae postulatore, nomine etiam universae Marianistarum sodalitatis, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Sacrorum Antistitum, necnon capitulorum, sacerdotum, religiosorum aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, infrascriptus Cardinalis Antonius Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, eiusdem causae Ponens seu Relator, in Ordinario Sacrorum rituum Congregationis coetu subsignata die ad vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An signanda sit Commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Cardinalis Ponentis, audito etiam voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani Fidei Promotore, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: ***Signandam esse Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.*** Die 7 maii 1918.

Facta postmodum de his SSmo Dño nostro Benedicto PP. XV per ipsum infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Pro-Praefectum relatione, Sanctitas Sua, rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Servi Dei Guilelmi Iosephi Chaminade, sacerdotis fundatoris Societatis Mariae, die 8 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

ARMACANA

DECRETUM BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VEN. SERVI DEI OLIVERII PLUNKET, PRIMATIS HIBERNIAE ET EPISCOPI ARMACANI.

SUPER DUBIO

An stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi possit ad solemnem praefati Ven. Servi Dei Beatificationem.

Iure merito laetatur perillustris Hibernorum gens auspicatissimam appropinquare diem, qua sibi liceat, Apostolicae Sedis nomine et auctoritate, venerabili Famulo Dei Oliverio Plunket publici et ecclesiastici cultus exhibere significationes.

Equidem causarum Beatificationis et Canonizationis inspecta perpensaque natura, illud exinde compertum statim efficitur atque exploratum, quod scilicet magnam eximiamque id genus Causae coniunctam habeant populorum utilitatem, quemadmodum, quoties occasio tempusque tulit, sive in Canonizationum praesertim Bullis, sive in apostolicis litteris in forma Brevis palam constanterque professi sunt Romani Pontifices.

Inde profecto fit, ut neque dignius neque fructuosius concelebrandis proxime venturis solemnibus parare se possent universi per Hiberniam Christifideles, quam suimet in memoriam revocando sibique ante oculos ponendo exhortationes atque monita, quae sexto decimo ac septimo decimo saeculo strenue invicteque decertantibus ipsis pro catholica fide incolumi tutanda, eaque, thesauro plusquam omnium praetiosissimo, sancte inviolateque custodienda, ad eos identidem mittere usque sollicita fuit Sancta Sedes, quibusque ad pugnam eos et ad victoriam alere perapte sic gravissimeque studuit: *Vos elegit Dominus, ut novissimis et calamitosissimis hisce temporibus exemplum orientis iam ab initio Ecclesiae renovaretis: insistite bonis operibus; vacate orationibus; nihil facientes, quod catholicae religioni et integritati illius fidei, quam maiores vestri ab hac Sancta Sede acceperunt, adversetur: si vos Dominus in vinculis, in plagis, in carceribus, in necessitatibus socios sibi adoptavit tribulationum, profecto faciet consocios gaudiorum: cogitate quales habuistis virtutum magistros; considerate fidei athletas, qui vos praecesserunt: magnum illud expendite vestrae nationis elogium, ut Insula Sanctorum*

communiter appellaretur, et merito, unde tot examina fluebant Sanctorum ad alias nationes instituendas: ne proinde degeneres horum vos probetis: haud pereatis de via iusta, sed quorum terram colitis, apprehendite disciplinam, et quorum virtutes praedicatis, opera sectemini, ne vano honore illos Patres habuisse gloriemini, quos piget imitari (Paulus Papa V, anno III, Clero, Nobilitati et Populo fideli regni Hiberniae; Urbanus Papa VIII, anno XX, Universis Fidelibus per regnum Hiberniae constitutis).

Quamvis autem venerabilis Dei Servus Oliverius Plunket felicia sortitus in Hibernia natalitia fuerit, non sine tamen bono quodam iure Romanus civis est ille consalutandus; quippe qui in Urbe magnam aetatis suae transegit partem, Romanis, sive civibus, sive advenis, industriae, doctrinae, prudentiae, omnium denique christianarum et sacerdotalium virtutum egregia praebens exempla. Qua igitur, ob hodierni eventus faustitatem, sancta laetitia catholica exultat Hibernia, eadem fere alma quoque Urbs Roma sancta laetitia gestit, Hibernorum praecipue Ludovisianum Ephebeum, quo altus institutusque venerabilis Dei Famulus fuit, nec non Urbanum de Propaganda Fide Collegium, ubi magna cum laude eximioque cum auditorum fructu duodecim per annos sacras edocuit disciplinas.

Quae sane omnia hanc Beatificationis seu Declarationis martyrii causam magnopere commendant, eiusdemque dignitatem atque praestantiam magis magisque in propatulo ponunt; idque in postrema etiam iudiciali enotuit actione, qua iuridicae causae ipsius cognitionis impositus est finis. In generalibus namque sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima sexta superioris mensis aprilis, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV celebrata sunt, per Reverendissimum Cardinalem Vincentium Vannutelli, causae Relatorem, hoc propositum est Dubium: *An stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis, seu miraculis, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servi Dei Oliverii Plunket Beatificationem?* Etsi vero omnes, qui aderant, tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores *tuto procedi posse* unanimi responderint suffragatione, nihilominus Sanctissimus Dominus noster, quum summi momenti res in deliberatione versaretur, mentem Suam aperire distulit, ut diuturnis interea precibus ad divinam opem efflagitandam suppeteret spatium.

Hodierna autem die Dominica infra octavam Ascensionis, religiosissime litato eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes Reverendissimos Cardinales arcessivit Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Pro-Praefectum, et Vincentium

Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani Fidei Promotore, meque insimul infrascripto Secretario, atque iis adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servi Dei Oliverii Plunket Beatificationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis inseri litterasque apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussit quarto idus maii anno MCMXVIII.

✠ ANTONIUS CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

PINNEN.

DECRETUM CANONIZATIONIS BEATI GABRIELIS A VIRGINE PERDOLENTE, CLERICI PROFESSI E CONGREGATIONE CLERICORUM REGULARIUM EXCALCEATORUM A SS.MA CRUCE ET PASSIONE D. N. I. C.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet, post indultam eidem Beato venerationem, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Immensas inter ruinas, quas importare solent publicae rerum conversiones, vix aliam invenire est, quae cum damnis comparari queat, quae succrescenti inferuntur iuventuti.

Rem superiorum aetatum monumenta testantur apertissimamque faciunt; novaque si res ipsa confirmatione indigeret, satis superque forent, quae omnium in oculis quotidiana versantur exempla.

Istiusmodi quum sit praesens rerum et hominum cursus, dicto non est opus, quam peropportune incidat apostolici Decreti promulgatio. Quo, tamquam veras atque germanas miraculi prae se ferentes notas, binae agnoscuntur et adprobantur sanationes, quae, precibus et meritis Beati Gabrielis a Virgine Perdolente, patratae a Deo fuerunt; easque pro Beati ipsius solemni impetranda Canonizatione ad cognoscendum proponere strenueque defendere pro viribus connisi sunt sagaces expertique praenobilis acceptissimaeque Causae huius actores.

Sane, quod necessario probandum erat, illud reapse probatu difficile non esse brevi apparuit; plana imo facilique assequi datum fuit demonstratione; quippe quam ex utriusque morbi ingenio deducere licuit, nec non ex modo, quo utrumque depulsum fugatumque esse morbum acta describunt.

Praeeuntibus namque, lumen admoventibus ac fere digito commonstrantibus Viris in arte peritis eisdemque religionis sacramento adactis, planum factum est atque perspicuum, malum, quo ambo laboraverunt aegroti homines Ioannes Baptista Cerro et Aloisius Parisi, in materiali quadam, organica, seu *anatomica* et *patologica* laesione, ceu thecnico appellant sermone, fuisse situm.

Qua proinde materiali, organica, *anatomica* et *patologica* posita laesione, eaque certo firmiterque constituta, nedum sana philosophia docet, verum et vel ipse communis rectusque hominum sensus confirmat omnino planeque suadet, necesse prorsus esse ad miraculum confugere, quo subita atque perfecta, quae, prout in actis descripta est, post exoratum Beati Gabrielis a Virgine Perdolente patrocinium, prima et altera secuta fuit sanatio sufficientem et adaequatam sui invenire queat explicationem. Natura siquidem, quemadmodum sciunt omnes et ignorare potest nemo, non agit per saltus, eique naturae praestituti a Deo Creatore fines, quos praetergredi ipsa nequit, consentiunt tantummodo, ut in reparationis opere eadem natura lente, gradatim et pedetentim procedat.

Factum ita est, ut quod super novis miraculis, novensilis Beati intercessioni tributis, tres ante annos fuerat institutum, fauste feliciterque absolvi potuerit iudicium tribus de more Congregationibus; antepraeparatoria nempe, praeparatoria atque generali, quae, die decima sexta mensis aprilis huius vertentis anni, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: ***An et de quibus miraculis constet, post indultam Beato Gabrieli a Virgine Perdolente venerationem, in casu et ad effectum, de quo agitur?*** Cuncti, qui convenerant, Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine suffragia exposuere; quibus tamen intento laetoque animo exceptis, Sanctissimus Dominus noster sententiam Sibi adhuc differendam duxit, fervidis interea communibusque fusis Deo precibus, praesidium ac lumen a Patre luminum impensius exoraturus.

Hodierna autem die Dominica infra octavam Ascensionis, sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes acciri voluit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae

rituum Congregationi Pro-Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis Ioannis Baptistae Cerro ab arthritide deformante et anchylosante columnae vertebralis (spondilite anchylosante)*; deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Aloisii Parisi ab hernia inguinali dextera inveterata.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit quarto idus maii anno MCMXVIII.

✠ ANTONIUS CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

SENEN.

DUBIA

Rmus Dnus Prosper Scaccia, Archiepiscopus Senensis, in relatione status suae Archidioeceseos sequentia Dubia Sacrae Congregationi Consistoriali proposuit, ad Sacram Rituum Congregationem, pro opportuna solutione, transmissa; nimirum:

I. An, uti accidit in Metropolitana Ecclesia die Sancto Parasceves iuxta immemorabilem consuetudinem, liceat praebere Sacerdotibus et Fidelibus deosculandam reliquiam S. Crucis D. N. I. C.?

II. An, ut ibidem fit, in solemni expositione Augustissimi Sacramenti, iuxta vetustissimum ordinarium liturgicum, post hymnum *Tantum ergo,* orationi Ssmi Sacramenti *Deus, qui nobis* adiici possint aliae collectae?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, re perpensa, respondendum censuit:

Ad I. *Nihil obstare.*

Ad II. *Negative,* iuxta Decretum n. 4194 ad X diei 23 novembris 1906.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 26 aprilis 1918.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DECRETUM

FACULTAS CELEBRANDI MISSAM AD MENTEM SUMMI PONTIFICIS DIE XXIX IUNII HUIUS ANNI PRO SACERDOTIBUS QUI INCEPERINT « TRICENARIUM GREGORIANUM » VEL TENEANTUR OBLIGATIONE APPLICANDI MISSAM IUXTA PECULIARES FUNDATIONUM LEGES.

Quum SSmus D. N. Motu Proprio *Quartus iam annus,* attenta circumsidentium malorum acerbitate, statuerit ut die XXIX proximi mensis iunii, natali SS. Apostolorum Petri et Pauli, omnes animarum pastores, quibus officium incumbit missam *pro populo* celebrandi, eam cum Ipso offerant ad divinam maiestatem propitiandam; et idipsum ceteri ex utroque clero facere si velint gratissimum sibi fore enuntiaverit; supplices preces exhibitae fuerunt pro iis sacerdotibus, qui forte, ob inceptum *tricenarium Gregorianum* vel ob aliud iam susceptum onus, impediantur quominus pientissimis Sanctitatis Suae votis, prout optarent, obsecundent. Ne quis igitur propter eiusmodi impedimenta a tam insigni pietatis officio abstinere debeat invitus, dum tanta premit calamitas, atque adeo singularis urget necessitas supplicandi, haec S. Poenitentiaria, de speciali et expressa Apostolica Auctoritate, indulget ut omnes et singuli sacerdotes, qui obligationem celebrandi *Missas* quas vocant *Gregorianas* susceperint, possint ea die Sacrum facere secundum mentem Summi Pontificis, quin inceptum tricenarium exinde intermissum censeatur, dummodo postea continenter tricesimum missarum numerum expleant. Praeterea eadem S. Poenitentiaria de specialissimo mandato Sanctitatis Suae, supradictis precibus benigne annuentis, indulget ut quotquot tenentur onere applicandi ipsa die missam iuxta peculiares fundationum leges, valeant ad praedictum finem eam respective per se vel per alios intra hebdomadam celebrare. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 26 maii 1918.

O. Card. Giorgi, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

rituum Congregationi Pro-Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis Ioannis Baptistae Cerro ab arthritide deformante et anchylosante columnae vertebralis (spondilite anchylosante)*; deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Aloisii Parisi ab hernia inguinali dextera inveterata.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit quarto idus maii anno MCMXVIII.

✠ ANTONIUS CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

SENEN.

DUBIA

Rmus Dñus Prosper Scaccia, Archiepiscopus Senensis, in relatione status suae Archidioeceseos sequentia Dubia Sacrae Congregationi Consistoriali proposuit, ad Sacram Rituum Congregationem, pro opportuna solutione, transmissa; nimirum:

I. An, uti accidit in Metropolitana Ecclesia die Sancto Parasceves iuxta immemorabilem consuetudinem, liceat praebere Sacerdotibus et Fidelibus deosculandam reliquiam S. Crucis D. N. I. C.?

II. An, ut ibidem fit, in solemni expositione Augustissimi Sacramenti, iuxta vetustissimum ordinarium liturgicum, post hymnum *Tantum ergo,* orationi Ssmi Sacramenti *Deus, qui nobis* adiici possint aliae collectae?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, re perpensa, respondendum censuit:

Ad I. *Nihil obstare.*

Ad II. *Negative,* iuxta Decretum n. 4194 ad X diei 23 novembris 1906.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 26 aprilis 1918.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DECRETUM

FACULTAS CELEBRANDI MISSAM AD MENTEM SUMMI PONTIFICIS DIE XXIX IUNII HUIUS ANNI PRO SACERDOTIBUS QUI INCEPERINT « TRICENARIUM GREGORIANUM » VEL TENEANTUR OBLIGATIONE APPLICANDI MISSAM IUXTA PECULIARES FUNDATIONUM LEGES.

Quum SSmus D. N. Motu Proprio *Quartus iam annus,* attenta circumsidentium malorum acerbitate, statuerit ut die XXIX proximi mensis iunii, natali SS. Apostolorum Petri et Pauli, omnes animarum pastores, quibus officium incumbit missam *pro populo* celebrandi, eam cum Ipso offerant ad divinam maiestatem propitiandam; et idipsum ceteri ex utroque clero facere si velint gratissimum sibi fore enuntiaverit; supplices preces exhibitae fuerunt pro iis sacerdotibus, qui forte, ob inceptum *tricenarium Gregorianum* vel ob aliud iam susceptum onus, impediantur quominus pientissimis Sanctitatis Suae votis, prout optarent, obsecundent. Ne quis igitur propter eiusmodi impedimenta a tam insigni pietatis officio abstinere debeat invitus, dum tanta premit calamitas, atque adeo singularis urget necessitas supplicandi, haec S. Poenitentiaria, de speciali et expressa Apostolica Auctoritate, indulget ut omnes et singuli sacerdotes, qui obligationem celebrandi *Missas* quas vocant *Gregorianas* susceperint, possint ea die Sacrum facere secundum mentem Summi Pontificis, quin inceptum tricenarium exinde intermissum censeatur, dummodo postea continenter tricesimum missarum numerum expleant. Praeterea eadem S. Poenitentiaria de specialissimo mandato Sanctitatis Suae, supradictis precibus benigne annuentis, indulget ut quotquot tenentur onere applicandi ipsa die missam iuxta peculiares fundationum leges, valeant ad praedictum finem eam respective per se vel per alios intra hebdomadam celebrare. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 26 maii 1918.

O. Card. Giorgi, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

S. IACOBI DE CILE

IURIS FUNERANDI

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 15 novembris anni 1916, RR. PP. DD. Fridericus Cattani Amadori, Ponens, ***Petrus Rossetti, Raphaël Chimenti Auditores de turno, in causa appellationis*** S. Iacobi de Cile - Iuris funerandi, ***appellante*** R. P. Provinciali provinciae SSmae Trinitatis ordinis Fratrum Minorum S. Francisci, ***repraesentato per legitimum procuratorem Adv. Rev. Liberatum Tosti, contra*** Rev. Parochum oppidi vulgo Curicò ***repraesentatum per legitimum procuratorem adv. Christophorum Astorri, interveniente et disceptante in causa Promotore Iustitiae ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.***

In oppido, nomine *Curicò,* dioecesis S. Iacobi de Cile, die 21 decembris anno 1910, e vivis cessit mulier Celia Matus, cuius coniuncti parocho loci, qui tunc erat Lucianus Vargas, iusta funebria commiserunt, soluta eleemosyna septuaginta pesos, quae, iuxta leges synodales dioecesis, legitima erat. At qui eleemosynam parocho dederant, ab eo, priusquam funebria persoluta essent, illam repetierunt et funebria commiserunt Fratribus Minoribus S. Francisci, qui ibi conventum habent, cuius superior est P. Franciscus Naranjo, qui, contra synodalem legem, tantummodo quadragintaquinque pesos accepit, ut funus in sua ecclesia celebraret. Quo peracto, vigintiquinque pesos parocho Vergas misit, pro iuribus parochialibus. At hic oblatos vigintiquinque pesos recipere noluit, totam pecuniam a P. Naranjo exigens, quam ille acceperat, expensis tantum detractis, quia iura parochialia laeserat. E contra, Pater Naranjo, suo iure se usum esse sustinuit, unde parochus ad Provisorem ecclesiasticum dioecesis recurrit, petens ut eius iura tueretur, eo magis quod non semel ea Pater Naranjo alias usurpaverat. Dioecesis Provisor tunc petitionem parochi notificavit Patri Naranjo, qui procuratorem et defensorem suum constituit Patrem Antonium Pavez; at, paulo post, causam adducens se consensu sui superioris carere nec forsitan illum esse consecuturum, a negotii gerendi munere procuratorem revocavit et in iudicio

stare renuit. Provisor vero ecclesiasticus, Patris Naranjo praetextibus nihil obstantibus, petitionem parochi excepit et, re bene perpensa auditoque procuratore fiscali, die 16 mensis ianuarii anno 1912, sententiam edidit, qua Patrem Naranjo iura parochialia violasse decrevit et ad restitutionem eleemosynae acceptae pro funere Celiae Matus, deductis tamen expensis, condemnavit. Haec sententia reo eiusque superiori notificata est, sed iste ut legitimam recognoscere noluit ob iudicis incompetentiam, et insuper intrinsece iniustam esse dixit; ideo ad Nostrum Tribunal appellationem interposuit. Lis ergo Nobis resolvenda proponitur sub duplici dubio concordato inter procuratorem Provincialis Fratrum Minorum, qui Patris Naranjo partes suscipit et procuratorem rectoris ecclesiae parochialis oppidi *Curicò*, qui Luciano Vargas, hodie defuncto, in beneficio successit, eiusque iura tuenda assumit, scilicet: I. *An constet de nullitate sententiae in casu.* II. *An parocho Luciano Vargas competant emolumenta funeralia in casu.*

Quod est in facto. - Pater Franciscus Naranjo, ad probandum quod iura parochialia non laeserat, tria documenta in actis profert: primo probare satagit, Celiam Matus, dum in vivis erat, disposuisse, ut sua funera in ecclesia Sancti Francisci celebrari deberent. En documentum: « I sottoscritti, residenti in Curicò e parenti stretti della signora Celia « Matus, morta nel 1910, certificano che loro consta che la detta signora « espresse che era sua volontà che i suoi funerali si facessero nella « Chiesa di S. Francesco di questa città. - Curicò, 4 settembre 1913. - « Subscripti: Dolores Gonzalez. - Giacinto Briónes. - Firmarono dinanzi « a me (segue la firma del notaio munita di sigillo) ».

At quoniam, ut quisque videt, exhibitum documentum nihil omnino probat, quia notarius fidem facit de subscriptione duorum testium, non de veracitate eorum quae asseruerunt et quia quinam hi sint ignoratur et eorum testimonium iuramento confirmatum non est, actoris procurator ut suppleretur circa hoc caput, instructionem a Nobis quaesivit. Quare Nos rogatorias litteras archiepiscopo S. Iacobi misimus, ut exhibitos ab actore testes interrogaret modo a iure praescripto: 1) Utrum sciant Celiam Matus elegisse sepulturam apud Fratres Tertii Ordinis S. Francisci, vel Patri Naranjo sua funebria persolvenda commisisse. 2) Quomodo, quo tempore et cuinam Celia Matus suam aperuisset voluntatem. 3) Quomodo sciant ea quae coram iudice testantur.

His quaestionibus testis Dolores Gonzalez respondet: « ..... che la « defunta Celia Matus le domandò, poche ore prima di morire, che la « accompagnasse nei suoi funerali alla Chiesa di S. Francesco di Curicò.

« Dichiara inoltre che la defunta Celia Matus volle che il suo sposo e « la sua madre (secondo quanto la dichiarante ha inteso raccontare « da questa) le facessero le onoranze e le Messe di presente cadavere « nella Chiesa di S. Francesco di Curicò. La defunta Celia Matus domandò « alla signora Dolores Gonzalez che la accompagnasse nei suoi funerali, « essendo presente la madre della stessa defunta ».

Alius testis Hyacinthus Q. Briónes Gonzalez deponit: « ... che la « defunta Celia Matus, alla sua presenza e alla presenza ancora di due « fratelli, volle da sua madre che le si facessero i funerali nella Chiesa « di S. Francesco di Curicò. Che egli con i suoi fratelli assistessero ai « detti funerali. Che quanto è stato detto nelle due precedenti dichia- « razioni accadde tre giorni prima della morte della defunta ».

Alio documento Pater Franciscus Naranjo probare conatur, Celiam Matus ius funerum in ecclesia conventus habuisse, eo quod ad Tertium Ordinem S. Francisci pertineret: « L'infrascritto, Rettore del Terz'Ordine « del N. P. S. Francesco, istituito in Curicò, attesta che nella lettera *M* del « libro, circa la presa di abito e professione del suddetto Terz'Ordine, « si rinviene quanto segue: " Matus Celia prese l'abito il 2 dec. 1910. « Le si accordò la professione in *articulo mortis*. Morì il 21 del mede- « simo mese. Si celebrarono i suoi funerali con l'assistenza di molte « sorelle „. In fede, subscriptus: Fr. Francesco Naranjo, rettore. Curicò, « 11 agosto 1913 ».

Demum Pater Naranjo studet demonstrare, se noluisse iura parochialia violare; etenim post peractum funus, parocho Vargas *viginti-quinque pesos*, qui ad ipsum pertinebant cum his litteris misit: « Città, « 29 decembre 1910. - Sig. Luciano Vargas. Città. - Le accludo la somma « di venticinque pesos, diritti parrocchiali della defunta sorella Ter- « ziaria di questo convento, signora Celia Matus, i di cui funerali furono « celebrati questa mattina nella nostra Cappella. Dio la protegga. Sub- « scriptus - Fr. P. Francesco Naranjo, rettore del Terz'Ordine. Curicò, « 11 agosto 1913 ».

Insuper epistolam scripsit ad parochum Vargas, in qua, inter alia, haec habentur: « Sig. Parroco, - È necessario ch'ella sappia che i Ter- « ziarî di S. Francesco sono esenti dal suo tramite, dai suoi permessi e « che in generale nessun parrocchiano ha bisogno del suo permesso per « avere le esequie in una Chiesa di Regolari. Tutto questo è dichiarato « in ripetute occasioni dalla S. Congregazione. Quanto viene detto dalla « S. Congr. del Concilio nel 1900 circa i primi funerali, non è la prima « messa esequiale: l'unico obbligo che noi abbiamo con lei, in tali casi, « è di far sì che vengano pagati i diritti parrocchiali, che solamente sono

« 25 pesos ..... In riguardo ai Terziarî, signor Parroco, le trascrivo una « risoluzione della S. Congregazione: " An et quomodo confraternitas « S. Francisci Confratres defunctos associare, divinum officium recitare, « et cadaver ad coemeterium afferre debeat, absque clero et quonam « parochi interventu in casu ..... Resp. die 18, 1887 ..... censuit *affirma-* « *tive in omnibus* „ ..... Il suo ricorso non ha ragione di essere, poichè « ella non mi doveva citare innanzi alla Curia; la sua citazione è com- « pletamente nulla. Ella ha dimenticato che io sono Regolare, e che i « Regolari sono esenti e che per conseguenza la Curia non è giudice « competente », ecc.

Ex alia parte parochus Vargas in libello introductionis huius causae, ad Provisorem eeclesiasticum misso, pro se citat synodum dioecesanam S. Iacobi, quae in § 543 haec praescribit: « ..... perchè un sacerdote, « all'infuori del parroco proprio, possa fare funzioni esequiali e dar « sepoltura religiosa, si richiedono le seguenti condizioni: 1) Che si noti- « fichi al detto parroco la disposizione od altra causa, in forza della « quale non appartenga a lui. la sepoltura ecclesiastica del defunto. « 2) Che gli si diano gli estremi necessarî per trascrivere la partita sul « libro dei defunti. 3) Che gli si paghino i diritti parrocchiali dei fune- « rali secondo la tariffa. 4) Che il detto parroco dichiari che il defunto « non è indegno di sepoltura ecclesiastica ».

In articulo vero 743 decernit: « ... che colui, il quale celebra fune- « rali, senza che gli spetti di farlo, secondo le disposizioni canoniche « o diocesane, non guadagni per sè, nè per la sua chiesa o comunità « gli emolumenti o le oblazioni, che gli venissero date a tale effetto; e « dovrà consegnare quanto avrà percepito, dedotte le spese, al parroco « ed alla chiesa propria ».

Unde parochus Vargas a Provisore ecclesiastico poscebat: « ... che « venisse ammonito il P. Francesco Naranjo, superiore del convento di « Curicò, che si astenesse dal far funerali nella sua cappella, senza che « il dovuto andasse alla parrocchia, secondo quanto era ordinato dal « Sinodo, ... facendo credere che non appartenga al parroco il fare « funerali. Che non demoralizzi i parrocchiani offerendosi di fare ono- « ranze più a buon mercato, come se si trattasse di cosa commer- « ciabile ».

Quod est in iure. - Quoniam, in priore dubio, de nullitate sententiae quaeritur, nobis primum inquirendum est, utrum sententia curiae episcopalis S. Iacobi revera, aliquo ex defectu, nullitate laboret. Sententiarum nullitas (praeter eam quae substantialis est, utpote quae

oritur ex iure naturae, quia deest conditio aliqua a iure ipso naturae requisita) alia in iure canonico non admittitur, nisi habeatur vel defectus iurisdictionis in iudice, vel defectus mandati in patrono, vel defectus citationis partis (Conf. Const. *In throno iustitiae,* 27 dec. 1361, Pii PP. IV; Const. *Universi,* 1 martii 1612, Pauli PP. V; Const. *Ex parte,* 30 sept. 1760, Clem. PP. XIII; Motu proprio, 6 iulii 1816, Pii PP. VII), quibus a Pio PP. X adiunctum est quartum nullitatis caput, nempe: « Si tempus, ut respondere possit, non concedatur parti, cui post con- « clusionem in causa, novum repertum documentum fuit notificatum » (Const. *Sapienti consilio,* 29 iunii 1908, can. 31). Nullitas de qua, in casu, sententia Ordinarii accusatur a patrono Fratrum Minorum, ex defectu iurisdictionis esset, eo quod Regulares ab Ordinario dioecesis exemptionis gaudent privilegio.

Notandum primo, episcopi potestati legiferae, iudiciali et coactivae, generatim subesse omnes qui illius incolunt dioecesim, cuiuslibet status sint et conditionis; episcopus enim in suo territorio pastor est omnium iure divino, et habet fundatam intentionem ac iuris assistentiam cum omnibus ecclesiis et clericis, sive saecularibus sive regularibus, suae dioecesis (Cf. De Luca, *Theatrum veritatis et iustitiae,* lib. III, p. I, *Iurisdictionum Summa,* IV, n. 50). Ideo, ut bene notat Berardi: « Etiam « hodie, nec monasteria, nec monachos exemptos dici ab episcoporum « iurisdictione, nisi in quibus ius singulare, scilicet privilegia, consue- « tudines, praescriptiones, ac legitimas fundationum tabulas allegent « ac probent, *ita ut eadem singularia iura strictam interpretatio-* « *nem patiantur* ... deinde in iis quae contra privilegia monachorum « aut monasteriorum recentioribus Constitutionibus edita sunt, prae- « sertim in Concilio Tridentino, *eam capiendam esse interpretationem* « *quae facile Episcopis faveat,* ob facilem uniuscuiusque rei ad sua « principia regressum » (Cf. *Commentaria in Ius eccl. universum* vol. I, cap. V, Dissert., IV, § 134). Quamvis autem Regulares privilegiis, quibus apostolica auctoritate gaudent, in multis ab episcopi iurisdictione eximantur, in multis etiam horum iurisdictioni, sive ordinariae sive delegatae, subiiciuntur, ut habet Leo PP. XIII in Const. *Romanos Pontifices:* « Cum autem re ipsa intra fines dioecesium vitam degant, sic « huius privilegii temperata vis est, ut sarta tecta sit dioecesana disci- « plina, adeoque ut clerus regularis in multis subesse debeat episcopali « potestati sive ordinariae sive delegatae ». Certum est autem in iure, sive ex communi doctorum sententia, sive ex pontificum constitutionibus, sive ex decisionibus SS. Tribunalium et SS. Congregationum Romanarum, imo ex ipso Conc. Trid., Regulares subesse episcoporum iurisdi-

ctioni, et ideo synodalibus legibus obstringi, in his omnibus, quae concernunt curam animarum, in hisque episcopos plena gaudere potestate. « Regulares (ait Ferraris) in iis quae curam animarum et administra- « tionem Sacramentorum respiciunt, subsunt iurisdictioni et visitationi « Episcopi, nihilque, hac in re, ipsorum privilegio iuvantur. Bened. XIV, « Const. *Apostolicum Ministerium* » (Cf. Biblioth. can. v. *Regulares*, art. II, n. 141). Quod pariter inculcat Leo PP. XIII in citata Const. *Romanos Pontifices*, ubi haec habet: « ... decretis (synodalibus) pareant oportet « etiam religiosi sodales in iis, quae ad curam animarum et sacramento- « rum administrationem referuntur (Conc. Trid., sess. 25, c. 11, *De Regul.*), « ceterisque in rebus, in quibus eos episcoporum iurisdictioni subesse « canonica praecipiunt instituta » (Innoc. IV, c. 1, *De privil.*, in 6°). Nec huiusmodi Regularium subiectio episcopi decretis, in iis quae curam animarum spectant, est tantum in casu, quo animarum cura monasterio sit annexa. Etenim sive Regulares curam hanc habeant, sive non, si eam quomodocumque de facto exerceant, continuo subesse debent episcopali legi, quae ad actum illum referatur. Hoc clare eruitur ex Constitutione *Firmandis*, Benedicti PP. XIV, d. 6 novembris 1744, in qua Constitutionem confirmat Gregorii PP. XV, quae incipit *Inscrutabili*, d. 5 februarii 1622. Ibi Benedictus, animadvertens in illos, qui opinabantur « *quod Tridentina Synodus*... (sess. 25, c. 11, *De Regul.*) *dum* « *facultatem tribuit Episcopis corrigendi et puniendi Sacerdotes ab eorum* « *iurisdictione exemptos, in his quae ad animarum curam et Sacramen-* « *torum administrationem pertinent, de iis dumtaxat sacerdotibus loqui-* « *tur qui vel parochi sunt vel animarum curam exercent, dicere pergit:* « futilem hanc, vanamque praesumptionem reprimere statuit f. r. Prae- « decessor Noster Gregorius Papa XV, ac de consilio, Congregationis « S. Concilii Trid. interpretis, edita Constitutione, quae incipit: *Inscru-* « *tabili*, data nonis febr. a. Incarnationis Dominicae 1622, decrevit ac « declaravit ut deinceps tam Regulares quam Saeculares, quomodolibet « exempti, sive animarum curam personarum saecularium Monasteriis « seu Domibus regularibus aut quibusvis aliis Ecclesiis vel Beneficiis « sive regularibus sive saecularibus incumbentem exerceant sive alias « ecclesiastica Sacramenta aut unum ex illis ministrent, praevia Episcopi « licentia et approbatione, sive quoquo modo in dictae curae exercitio, « aut in eorumdem Sacramentorum vel alicuius ex illis administratione « de facto, absque ulla auctoritate se ingerant in his quae huiusmodi « curam seu administrationem concernunt, omnimodae iurisdictioni et « correctioni Dioecesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolicae delegati, « plene in omnibus subiiciantur ». Cuius rei ratio est quia Regulares, ita

se gerendo, dioecesani episcopi vineam vel ovile ingrediuntur, apponunt manus in messem alienam et ideo turbare possunt ordinarii vel parochi iurisdictionem » (Cf. De Luca, *Theatr.* etc., l. III, p. 1, *Iurisd. summa*, n. IV, idem l. IV, p. 1, *De Regularibus*, disc. 52, n. 12, idem l. XIV, p. V, *Adnotationes ad S. Concilium Tridentinum*, disc. 36, n. 9). Itaque si cura animarum monasterio sit annexa, Regulares qui eam exercent, ordinariae episcopi iurisdictioni subiiciuntur; si monasterio adnexa non sit, qui eam exerceant, iurisdictioni episcopi subiiciuntur delegatae (Cf. Ferraris, *Biblioth.* v. *Episcopus*, art. VI, n. 125); in utroque tamen casu (ut bene Promotor Iustitiae notat) ius episcopi est perfectum, et Regularium obligatio, leges episcopales observandi, non est mere ethica, sed vere iuridica.

Inter ea vero, quae ad curam animarum pertinent, et ideo ad parochi potestatem, sunt iusta funebria. Unde bene ait D'Annibale: « Tria « sunt quae parochis, prae ceteris sacerdotibus, competunt: administratio « sacramentorum, functiones et iura parochialia... itaque iura heic acci- « pimus praestationes et emolumenta parochis, praeter beneficii reditus, « constituta: praecipua ex his quae eis constituta sunt in iustis funerum « persolvendis, quaeque idcirco funeralia, seu potius funeraria dicuntur » (Cf. *Summ. Th. Mor.*, p. III, n. 175. Quod tenuit Rota in novissimis decis. v. III, decis. XXXIV coram Prior nn. 4-5. Cf. etiam Pichler tit. *De Sepult.*, n. 4). Idcirco Cardinalis De Luca: « Ius funerandi pertinet « ad parochum cuius ac Ordinarii iurisdictio turbari ita dicitur (nempe « si ab aliis usurpetur), et consequenter est unus ex casibus, in quibus, « exemptione non obstante, Regulares efficiuntur subditi Ordinarii, ac « de eius foro » (Cf. *De Regularibus*, disc. I, n. 46 et seqq.). Item respon sionem illustrans S. C. EE. RR. a. 1656 in una *Parmen.* seu *Terdonen.* (quae responsio expositam doctrinam plene confirmat) praeclarissimus ille auctor haec habet: « Agebatur de cadavere personae, quae indubi- « tanter erat de populo saeculari, adeo ut illa non esset comprehensa « sub privilegiis, neque cum ea poterant religiosi se ingerere circa « administrationem sacramentorum aliorumque divinorum, sive circa « exercitium iurium parochialium, in quibus omnibus quando regulares « volunt se ingerere, efficiuntur subditi Ordinarii loci, non obstante « quantumvis ampla exemptione, quoniam ex ista passiva inferri non « potest ad iurisdictionem activam in clero et populo saeculari,... ideo- « que in eo casu regulares se ingerendo in exercitio iurium parochia- « lium, apposuerunt manus in messe aliena, Ordinarium vel parochum « turbando in sua iurisdictione; et consequenter bene resolutum fuit « ut cognitio spectaret ad Ordinarium, cuius iurisdictio turbata fuerat,

« et ob quod exercitium etiam exempti ita effecti fuerunt eius subditi, « neque aliquae intrabant partes conservatoris privilegiorum, cum absque « dubio, versaremur extra illorum casum » (Cf. De Luca, l. XIV, p. 1, *De Regularibus*, disc. III, nn. 2-11-12).

Igitur, quoniam in casu nostro agebatur de observantia synodi dioecesanae, in iis quae circa fidelium funera constituerat, indubium est, Patrem Naranjo episcopi iurisdictioni fuisse subiectum, et ideo episcopum ad suum tribunal illum pleno iure vocasse, ut exortam quaestionem circa iurium parochialium usurpationem posset inquirere atque decernere. Neque Pater Naranjo poterat detrectare episcopi forum, eo quod non habebat a suo superiore licentiam in iure sistendi; etenim agebatur in casu de Religioso qui respondere deberet de facto proprio iudici vocanti, auctoritate apostolica sibi delegata. Quo posito, Religiosum non egere permissione sui superioris, auctores unanimiter tenent (Cf. Schmalzgrueber, tit. I, *De iudiciis*, l. 2, *Decret.*, n. 38; Reiff., l. II, tit. 1, § VII, n. 183-184; Bouix, *De iudiciis eccl.*, p. I, c. II, n. VII). Si enim Religiosi qui leges spernunt, quas observare tenentur, non possent, absque sui superioris licentia, ab episcopis, quorum forum sortiuntur, iudicari, facile episcoporum auctoritatem reddere possent inanem; dum in iure statutum est: « concessa... iurisdictione, conceduntur omnia « sine quibus illa non potest exerceri » (l. 2 ff. *De iuris omn. Iud.*). Insuper Pater Naranjo, utpote rector monasterii, a superioribus tacitum consensum ad agendum et respondendum super iuribus, sive veris sive praesumptis eiusdem, habebat: « Eo ipso quod quis praeficitur, ait « Reiffenstuel, alicui administrationi, adipiscitur atque obtinet facultatem « agendi (et proinde respondendi) super iuribus eius, etiamsi admini- « stratio illa sit manualis et ad nutum avocabilis » (l. c., n. 169). Ideo iure meritoque Ordinarius S. Iacobi, declarata in sententia rei contumacia, ad iudicium processit.

At, Ordinario potestate iudicandi recognita, quaerendum remanet, utrum eius sententia iusta vel iniusta fuerit.

Vidimus supra, Patrem Naranjo contendere, se ius habuisse funera Celiae Matus in sua ecclesia celebrandi, eo quod illa pertinebat ad Tertium Ordinem S. Francisci (cui nomen dederat *in articulo mortis*) et insuper quia illa monasterii ecclesiam elegerat pro suo funere.

Relate ad primum, observari posset, Patrem Naranjo, testem (et quidem unicum) esse in causa propria. Ipse enim est qui fidem facit, Celiam Matus, cum *in articulo mortis* iam inveniretur, in Tertio Ordine se recensuisse. Sed etiam veritate actus concessa, non sequitur, Celiam Matus ius, eo facto, acquisivisse ad funera in ecclesia S. Francisci ha-

benda. Adscriptio enim Tertio Ordini Saeculari Franciscalium hoc ius confratribus minime tribuit. Audiatur ad rem Cardinalis D'Annibale: « Horum (seu Tertiariorum) triplex genus est. Unum eorum qui colle- « gialiter vivunt: ex his mares gaudent Ordinum privilegiis, et exempti « sunt a potestate Ordinarii, non item feminae, quippe quas Ecclesia « vix tolerat. Alterum mulierum tantum, quae domi coelibem, aut castam « vidualem, expresso castitatis voto et sub habitu Ordinis, vitam ducunt. « Hae indulgentiis Ordinum (non exemptione) et fori privilegio gau- « dent. Tertium denique eorum est (sive mares sive feminae, sive coniu- « gati) qui nullo suscepto habitu, nec inito voto, perfectioris vitae regu- « lam profitentur: quae nullo modo eos obligat, nec venialiter quidem: « hi Regularium indulgentiis, non privilegiis, participant » (cf. *Summ. Theol. Mor.*, pars I, c. III, n. 106, ed. 4°). Tertiarii ergo secundi et postremi generis nedum Ordinariis, sed et parochis subiecti sunt (Cf. Benedict. XIV Const. *Emanavit super*, 17 sept. 1749, et *Instr. Eccl.*, 105, n. 68; Bouix, *De Iur. Regul.*, tom. I, pars. III, sect. I, c. I, § 2), inter quos Celia Matus, quae nec collegialiter vixit, nec castitatis voto se adstrinxit.

Quod attinet ad electionem ecclesiae, quam Celia pro suo funere fecisse dicitur, in primis observandum venit, assertam electionem non iuridice esse probatam. Duo enim adducuntur testes, quorum prior, scilicet mulier Dolores Gonzalez, deponit « ... che la defunta Celia Matus « volle che il suo sposo e la sua madre (secondo quanto la dichiarante « ha inteso raccontare da questa) le facessero le onoranze e la messa « *di presente cadavere* nella chiesa di S. Francesco di Curicò. La de- « funta Celia Matus domandò alla signora Dolores Gonzalez che la « accompagnasse nei suoi funerali, essendo presente la madre della « stessa defunta ». Haec ergo non est testis de scientia propria, sed tantum de scientia aliena; et ideo probare non potest, eo magis quod et coniux et mater, a quibus testis audivisse refert, de facili interrogari poterant.

Sed etiamsi demus, quod Celia Matus pro suis funeribus (in casu de sepultura non agitur) ecclesiam S. Francisci elegisset, tamen Patrem Naranjo iura parochi usurpavisse triplici ex capite demonstratur, scilicet *ex iure communi, ex iure synodali et ex conventione, quae in synodo dioecesana intercesserat.*

1. Ex iure communi. S. Congregatio EE. et RR., in instructione data in causa *Compostellana*, d. 1 augusti 1902, cum ageretur de defuncto qui apud Regulares sibi sepulturam elegerat, cuius cadaver ad publicum coemeterium erat directe ducendum, haec edixit: « 1) Parochi est stolam

« deferre, cadaver e domo levare, et funus ducere usque ad ianuam « publici coemeterii. 2) Regularibus ecclesiae tumulantis ius competit in « propria ecclesia iusta funebria peragendi; una cum parocho ab ecclesia « parochiali ad domum defuncti accedendo, et, cadavere per parochum « levato, ad publicum coemeterium associando; si tamen velint, possunt « ad coemeterii ianuas expectare, quin ad funeris associationem acce- « dere teneantur. 3) Pariter Regularibus spectat recipere cadaver ad « ianuas coemeterii, ceteraque omnia peragere, quae in cadaveris tumu- « latione fieri solent. Et sic observari mandavit, non obstantibus con- « trariis quibuscumque ». Quibus plene consonat responsio quam eadem S. Congregatio dederat in *Nepesina-Sepulturae* diei 11 m. decembris, anno 1815, relata in *Collectanea* Card. Bizzarri, pag. 244: « Solius « parochi est aspergere cadavera (antequam e domo efferantur) aqua « benedicta, praecinere antiphonam *Exultabunt Domino*, et cum stola « incedere » (S. C., 20 dec. 1828; Bouix, p. IV, cap. 10, § 2. Cf. D'Annibale, *Summ. T. M.*, v. III, n. 176 et nota (80), ed. IV). Iamvero Pater Naranjo non tantum iusta funebria in ecclesia monasterii persolvit sed etiam Celiae Matus cadaver e domo levavit et funus duxit, parocho inaudito, imo contrario.

2. Legem pariter dioecesanam Pater Naranjo transgressus est, cui, ut supra demonstravimus, parere debuisset. Synodus enim S. Iacobi, in art. 533 supra relato, praecipit: « Perchè un sacerdote, all'infuori del « parroco proprio, possa fare funzioni esequiali e dar sepoltura religiosa, « si richiedono le seguenti condizioni: 1° che si notifichi al detto parroco « la disposizione od altra causa, in forza della quale non appartenga « a lui la sepoltura del defunto; 2° che gli si diano gli estremi neces- « sarî per trascrivere la partita sul libro dei defunti; 3° che gli si pa- « ghino i diritti parrocchiali dei funerali secondo la tariffa; 4° che il « detto parroco dichiari che il defunto non è indegno di sepoltura eccle- « siastica », etc. Quae omnia P. Naranjo facere neglexit, imo renuit. Merito igitur ei applicata ab Ordinario dioecesano fuerat poena, quae in art. 743 eiusdem synodi comminatur, scilicet: « ... che colui che celebra fune- « rali, senza che gli spetti di farlo, *secondo le disposizioni canoniche o « diocesane,* non guadagni per sè, nè per la sua chiesa o comunità gli « emolumenti o le oblazioni che gli venissero date. A tale effetto dovrà « consegnare quanto avrà percepito, *dedotte le spese, al parroco od alla « chiesa propria* (intellige *del defunto*) ». Etiamsi enim Celia Matus ecclesiam Franciscalium pro suo funere eligere potuisset, non tamen poterat neque legi derogare, neque parochi iuribus officere, neque Patrem Naranjo a Synodi obedientia solvere.

3. Demum non parvi facienda sunt, quae sententia dioecesana habet sub n. 5: « ... che il sinodo diocesano, tenuto in questa città nell'anno 1895, « è legge ecclesiastica, che obbliga i Regolari esistenti in questo Arci- « vescovado, poichè i loro provinciali e superiori furono invitati e con- « corsero alla sua discussione ed approvazione, come apparisce dagli « atti delle sue sessioni ». Hoc enim posito quod asseritur, Regulares tenentur in casu ad observanda praescripta a synodo dioecesana, etiam ex titulo conventionis (quae intercesserat inter Regulares et dioecesim), cui standum est ab utraque parte, usque dum, ex utriusque contrahentis consensu, non solvatur; iuxta regulam iuris (n. 21): « quod semel pla- « cuit, amplius displicere non potest ». Etenim Leo PP. X in Constit. ***Dum intra***, diei 19 decembris 1516, § 8, haec habet: « Pacta autem et conven- « tiones inter eosdem fratres (mendicantes) et Praelatos atque curatos « pro tempore, inita valeant, nisi per subsecutum Capitulum proximum « generale vel provinciale refutata, ac per eos refutatio huiusmodi inti- « mata, debito tempore, fuerit » (Cf. Wermaersch, l. 2, p. 377; cf. etiam Pihring, l. 1, tit. 32, n. 13). « Omni iure, ait Ursaja (*Discept.*, t. 8, p. II, « disc. 3, n. 4), permissum est, posse Regulares cum parochis concordare « super controversiis funerum, ut resolvit S. Congr. EE. et RR. in altera « *Firmana*, quam refert et sequitur Pignatelli (*Consult. 50, per tot. et « signanter*, n. 1, tomi tertii, ibi): An Regulares possint concordare cum « Praelatis », etc.: « *Affirmative* censuit S. C. EE. et RR. in *Firmana* « anno 1606 », quae huiusmodi concordiam confirmavit. Quin immo plu- ries resolvit: « Regulares teneri servare huiusmodi concordiam », ut pro- sequitur idem Pignatelli (l. c., ibi), et anno 1642 declaravit: « Regulares « teneri ad observantiam dictae concordiae ». In casu enim nostro ad sy- nodi constitutiones conficiendas operam impenderunt Provinciales, aliique Franciscalis Ordinis superiores, easque, quod intererat, approbarunt.

Neque favore Patris Naranjo potest allegari consuetudo legi con- traria, quam asserit patronus (*Restrict. facti et iuris*, p. 17), hanc enim expresse et solemniter damnavit S. C. EE. et RR. suo generali decreto diei 12 ianuarii 1604 (Cf. Bizzarri, *Collectanea*).

Hisce igitur omnibus, in iure et in facto, sedulo consideratis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de Turno, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, dicimus, declaramus et definitive sententiamus, propositis dubiis respondentes: Ad I, ***negative, seu non constare de nullitate sententiae in casu.*** Ad II, ***affirmative, seu parocho Luciano Vargas competere emolumenta funeraria de quibus in casu, expensis deductis.*** Ita pronunciamus, appellantem in expensas omnes iudiciales condemnantes.

Mandamus autem Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut executioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim cap. 3, sess. XXI, *De reform.* Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna, pro rerum adiunctis, esse iudicaverint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 15 novembris anno 1916.

Fridericus Cattani-Amadori, *Ponens.*
Petrus Rossetti.
Raphaël Chimenti.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria S. Romanae Rotae.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 30 aprile 1918, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Ven. Servo di Dio Pietro Giuliano Eymard, Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti del SSmo Sagramento, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti Antipreparatoria, nella quale dai Rmi Prelati e dai Consultori Teologi si è discusso il dubbio sopra l'eroismo della virtù esercitate dal medesimo Ven. Servo di Dio.

Martedì, 7 maggio 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti Ordinaria, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Guglielmo Giuseppe Chaminade, Sacerdote, Fondatore della Società di Maria.

2) Approvazione e concessione dell'Officio e Messa in onore di Maria SSma sotto il titolo « del Pilerio », Patrona principale della città di Cosenza.

3) Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Gemma Galgani;

4) E degli scritti del Servo di Dio Giovanni Pelingotto, del Terz'Ordine di S. Francesco, chiamato Beato;

5) E degli scritti della Serva di Dio Maria Aikenhead, Fondatrice delle Suore di Carità degli Irlandesi;

6) E degli scritti del Servo di Dio Ugolino da Gualdo Cattaneo, degli Eremiti di S. Agostino, chiamato Beato.

Martedì 14 maggio 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati Officiali e Consultori teologi, componenti la Congregazione dei Riti, si è tenuta una Congregazione *Nuova-Preparatoria* per discutere quattro miracoli, che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Venerabile Lodovica de Marillac vedova Le Gras, Confondatrice delle Figlie della Carità; i quali miracoli vengono proposti per la Beatificazione della stessa Venerabile Serva di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

28 febbraio 1918. L'Emo signor cardinale Ludovico Dubois, *accademico emerito dell'Accademia Romana di San Tommaso d'Aquino.*

26 marzo » Il Rmo prof. Andrea M. Micheletti, *Consultore della S. Congregazione dei Seminarii e delle Università degli Studi.*

30 aprile » Il Rmo Sac. D. Francesco Tomasetti, ispettore generale delle scuole della Pia Società Salesiana, *Consultore della S. Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

17 maggio » L'Emo signor cardinale Gaetano De Lai, *Protettore della Compagnia del Patrocinio della B. V. « del Pilastrello » in Lendinara, diocesi di Rovigo.*

19 » » Il Rev. P. D. Isidoro Donzella, O. S. B., *Consultore della Suprema S. Congregazione del S. Offizio.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

26 maggio 1918. Mons. Disma Marchese, vescovo di Acqui.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

1 maggio 1917. Mons. Giuseppe Lesar, della diocesi di Laibach.

Prelati Domestici di S. S.:

2 giugno 1917. Mons. Gabriele Csekò, dell'archidiocesi di Agria.

21 luglio » Mons. Luigi Eberhart, della diocesi di Bressanone.

25 agosto » Mons. Alessandro Ernszt, dell'archidiocesi di Strigonia.

18 dicembre » Mons. Lorenzo Kennedy, della diocesi di Sacramento.

20 » » Mons. Paolo Amon, dell'archidiocesi di Colocza.

23 gennaio 1918. Mons. Celestino Kompanyik, della diocesi di Scepusio.
25 » » Mons. Ferdinando Pawlikowski, direttore del Concistoro Castrense in Austria.
» » » Mons. Andrea Vagas, superiore Castrense di Cassovia.
30 aprile » Mons. Enrico Felici, canonico coadiutore Liberiano.
17 maggio » Mons. Pietro Bonfiglietti, della diocesi di Tivoli.
» » » Mons. Girolamo Mauri, della diocesi di Rimini.
» » » Mons. Omero Cloutier, dell'archidiocesi di Québec.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Placca dell'Ordine Piano:

27 aprile 1918. Al sig. comm. Attilio Ambrosini di Roma.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 maggio 1918. Al raja Francesco Saverio Rikh, di Tajpur.
» » » Al kumar Silvestro Norberto Rikh, di Tajpur.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 giugno 1917. Al sig. Stanislao Piekarski, dell'archidiocesi di Leopoli di rito latino.
15 luglio » Al sig. Stefano Jékey de Buly e Jéke, della diocesi di Szathmár.
9 novembre » Al sig. Giuseppe de Salomon, della diocesi di Leitmeritz.
26 aprile 1918. Al sig. Alessandro Bosman, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

13 dicembre 1917. Al sig. Giuseppe Angster, della diocesi di Cinque Chiese.
» » » Al sig. Lorenzo Grill, della diocesi di Spira.
30 aprile 1918. Al sig. Camillo Boccolari, dell'archidiocesi di Modena.
23 maggio » Al sig. Giuseppe Dufour, dell'archidiocesi di Genova.
» » » Al sig. Maurizio Bruzzo, della medesima archidiocesi.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

22 maggio 1918. Al sig. comm. avv. Virginio Iacoucci, di Roma.

La Commenda con Placca dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

1 dicembre 1917. Al sig. Carlo dei conti di Arco, dell'archidiocesi di Olmütz.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

3 maggio 1918. Al sig. maestro Furio Franceschini, residente a S. Paolo del Brasile.
» » » Al sig. maestro Giovanni Battista d'Arce, residente nella medesima città.
22 » » Al sig. cav. Gustavo Dufour, dell'archidiocesi di Genova.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

15 dicembre 1917. Al sig. Ludovico Schneider, della diocesi di Spira.
» » » Al sig. Giovanni Fernekess, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Ludovico Husse, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Matteo Bauer, della medesima diocesi.
10 maggio 1918. Al sig. Leopoldo Werz, residente a Berna.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

16 aprile 1918. Mons. Giovanni Ermanno Selten, della diocesi di Bois-le-Duc.
25 » » Mons. Fiorenzo Canuti, della diocesi di Città della Pieve.
4 maggio » Mons. Francesco Saverio da Silva, della diocesi di Goyaz.
» » » Mons. Pietro Soracco, della diocesi di Chiavari.
14 » » Mons. Enrico Sarcano, della diocesi di Novara.
16 » » Mons. Edoardo Brust, della diocesi di Münster.
17 » » Mons. Ferdinando Trinchieri, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Mons. Donato Pagano, della diocesi di Bovino.
» » » Mons. Stefano Corbini, dell'archidiocesi di Siena.
» » » Mons. Alberto Marelli, della medesima archidiocesi.
25 » » Mons. Carlo Chiarlo, segretario della Nunziatura del Perù.

Cameriere d'onore in abito paonazzo di S. S.:

23 aprile 1918. Mons. Pietro Andrucci, della diocesi di Borgo San Sepolcro.
27 » » Mons. Michele Gurrera, della diocesi di Caltanissetta.
» » » Mons. Canio Polestra, della diocesi di Conza.
2 maggio » Mons. Pier Felice Biglia, della diocesi di Cuneo.
4 » » Mons. Brunone Alberdi Zugadi, della diocesi di Goyaz.
» » » Mons. Gioacchino Confucio de Amorim, della medesima diocesi.
10 » » Mons. Luigi Braccetti, di Roma.
14 » » Mons. Carlo Morra, della diocesi di Asti.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

18 febbraio 1918. Il sig. conte Paolo D'Artet, della diocesi di Liegi.
24 aprile » Il sig. dott. prof. Domenico Severi, dell'archidiocesi di Modena.
» » » Il sig. dott. Gian Battista Rossi Veratti, della medesima archidiocesi.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

17 maggio 1918. Mons. Antonio Camilli, della diocesi di Aquino.

NECROLOGIO

aprile 1918. Mons. Armengaudio Coll, vescovo titolare di Tignica, vicario apostolico di Fernando Poo.
17 maggio » Mons. Francesco Egger, vescovo di Bressanone.
» » Mons. Adolfo Medlycott, vescovo titolare di Tricomia.

Novissime in lucem prodiit:

LÉGISLATION CANONIQUE CONCERNANT LES RELIGIONS LAÏQUES (traduction française autorisée).

In-12°, pag. 72 . . . . . *Frs.* **1,60**

Hanc proxime sequentur versiones:

italica, hispanica, anglica et germanica.

COLLECTANEA SACRAE CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE seu Decreta, Instructiones, Rescripta pro Apostolicis Missionibus. - 2 vol. in-4 . . . . . L. 20 —

(VOL. I [pp. VIII-732], ann. 1622-1866, nn. 1-1299. - VOL. II [pp. 573], ann. 1867-1906, nn. 1300-2317).

S. R. ROTAE DECISIONES seu SENTENTIAE quae iuxta Legem Propriam et Constit. " Sapienti consilio „ Pii PP. X, prodierunt anno 1909, cura eiusdem S. Tribunalis editae, cum praefatione a Rmo LEGA Decano exarata de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. - VOLUMEN I. In-8 - charta manufacta, pp. LIV-188 . . . . . L. 6 —

— Vol. II, **anno 1910,** pp. IV-390 . . . . . » 7 —
— Vol. III, **anno 1911,** pp. VIII-551 . . . . . » 8,50
— Vol. IV, **anno 1912,** pp. VII-527 . . . . . » 8,50

ACTA APOSTOLICAE SEDIS
COMMENTARIUM OFFICIALE.

VOLUMEN I - **Annus I** (1909). - In-8 gr., pp. 907.
VOLUMEN II - **Annus II** (1910). - In-8 gr., pp. 1046.
VOLUMEN III - **Annus III** (1911). - In-8 gr., pp. 736.
VOLUMEN IV - **Annus IV** (1912). - In-8 gr., pp. 804.
VOLUMEN V - **Annus V** (1913). - In-8 gr., pp. 624.
VOLUMEN VI - **Annus VI** (1914). - In-8 gr., pp. 794.
VOLUMEN VII - **Annus VII** (1915). - In-8 gr., pp. 659.
VOLUMEN VIII - **Annus VIII** (1916). - In-8 gr., pp. 548.
VOLUMEN IX - **Annus IX** (1917). - In-8 gr., pp. 638.
VOLUMEN IX - **Annus IX - Pars II - *Appendix*** - *Codex Iuris Canonici* Pii X P. M. iussu digestus, Benedicti Pp. XV auctoritate promulgatus (1917). - In-8 gr., pp. 593.

PRETIUM:

Quodlibet volumen: Pro Italia, L. **12.** — Extra Italiam, *Frs* **15.**

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis " Acta Apostolicae Sedis „ *(Tipografia Poliglotta Vaticana, Roma).*

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1918 -

Edizione ufficiale. - Un vol. in-12 di pp. 908, adorno di un ritratto di Sua Santità inciso in rame dall'artista Paolo Caselli.

Legato in tela inglese rossa e taglio rosso con titolo in oro e stemma.

Prezzo di ogni copia:

In Roma	L. 6 —
In Italia, franca di posta	» 7 —
Per l'Estero, franca di posta	» 8 —

MARTYROLOGIUM ROMANUM

Gregorii XIII jussu editum, Urbani VIII et Clementis X auctoritate recognitum ac deinde anno MDCCXLIX Benedicti XIV opera ac studio emendatum et auctum.

Editio typica Vaticana (anni 1914), auspice SS. D. N. Pio Papa X, confecta, in qua Sanctorum et Beatorum exstant elogia, a S. Rituum Congregatione ad haec usque tempora adprobata.

Haec Romani Martyrologii editio, quam S. Rituum Congregatio diligenter recognovit ac Typicam declaravit, multo emendatior multoque locupletior est quam quae ad hunc diem prodierunt, retractatis additisve nonnullis Sanctorum elogiis, ipso aliquantum commutato eorum ordine, adiectis etiam variis indicibus, quorum ope facillimum est reperire, quidquid in libro perquiratur.

PRETIA:

Editio in-8 mai. (29 × 20), in *charta manufacta* et *charactere rubro-nigro*, fol. LXXXVII-396 . . . . . Lib. **8,50**

MARTIROLOGIO ROMANO

Edito per ordine di Gregorio XIII, riconosciuto per autorità di Urbano VIII e Clemente X, e quindi nel 1749 emendato ed accresciuto per opera e studio di Benedetto XIV

Edizione tipica Vaticana fatta sotto gli auspici del SS.mo Signor Nostro Pio Papa X, nella quale sono inseriti gli elogi dei Santi e dei Beati, fino ad oggi approvati dalla S. Congregazione dei Riti.

Questa nuova edizione del Martirologio Romano, in lingua italiana, che la Sacra Congregazione dei Riti ha riveduto e dichiarato tipica, è molto più ricca e completa di quelle che fino ad oggi furono pubblicate, essendo stati corretti e completati alcuni elogi di Santi, ed essendovi aggiunti vari indici, i quali rendono facilissima ogni ricerca che abbia a farsi nel libro.

L'edizione in lingua italiana viene pubblicata per comodità specialmente delle Monache, delle Congregazioni Religiose, delle pie Confraternite e delle Famiglie cristiane nelle quali ogni giorno, per intelligenza e per edificazione, si suol leggere il Martirologio Romano in lingua volgare.

PREZZI:

In-8 (26 × 16), in *caratteri grandi rossoneri*, *carta a mano-macchina*, di pp. XVI-388 . . . . . Lire **4** —

L'EUCARISTIA MEDITATA. - Meditazioni per prepararsi alla S. Comunione, seguite da ringraziamenti. - Traduzione dal francese. SETTIMA EDIZIONE. - Eleg. vol. in-18 di pagg. XV-420 . . L. 1 —

INTORNO AL CATECHISMO. - Lettere ad un Parroco. -

Note e schiarimenti sul nuovo testo, pubblicato in Roma nel 1913 per ordine del Sommo Pontefice Pio X, del P. PIETRO BENEDETTI M. S. C. - Un elegante volume in-8 di pp. 204 . . . . . L 2,25

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis" *(Tipografia Poliglotta Vaticana).*